

Adventes Vēstis

2011. gada decembris, #12 (190)

Vienoti Kristus
cerībā

ELIZABETE
TALBOTA:
EVANĢĒLIJS
IR VIENKĀRŠ!

B.VIKLANDERS:
MUMS VAJA-
DŽĪGA JAUNA
PIEEJA

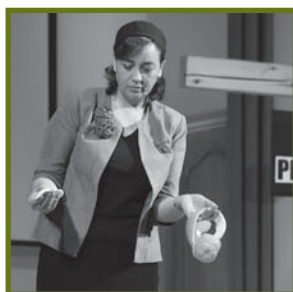
PAR DOMU
DAŽĀDĪBU UN
ŠĶELŠANOS
DRAUDZĒ

VIDE UN
VEĢETĀRS
UZTURS

INTERVIJA:
MĀCĪTĀJS
OĻEGS
MIHAILOVS

“BET, KAD ES NO ZEMES TIKŠU PAAUGSTINĀTS,
ES VISUS VILKŠU PIE SEVIS.” (Jn. 12:32)

Latvijas ziņas	4
Ārzemju ziņas	5
Notikums	6
Vārds mācītājam	8
Pārdomas	12
Jauniešiem	14
Bērniem	16
Veselība	18
Intervija	20
Citu konfesiju ziņas	23

Dievs visu ir izdarījis

Šis ir pēdējais šī gada „Adventes Vēstu” izdevums. Atkal pagājis viens gads, kas ir devis mums iespēju arvien vairāk iepazīt savu Dievu, būt kopā ar Viņu un pagodināt Viņu. Vai esam Viņu iemīlējuši vēl vairāk?

Šajā gadu mijas izdevumā meklējam atbildes uz jautājumu, kas mūs vieno? Kāpēc mēs meklējam ne tikai Dievu, bet nākam arī uz draudzi? Vai mūs ir satuvinājusi mūsu izpratne? Kā esam piedzīvojuši ne reizi vien, mēs vienu un to pašu redzam atšķirīgi un bieži vien saprotam atšķirīgi. Vai tas nozīmē, ka maldāmies un kaut ko nesaprotam pareizi?

Šajās „Adventes Vēstīs” varēsiet lasīt, ko par to domā gan mūsu Baznīcas Transeiropas divīzijas prezidents Bertils

Viklanders, gan Normunds Ūdris, kurš šobrīd studē maģistrantūrā teoloģiju. Ziemassvētkos pasaulē skan vēsts par mieru virs zemes visiem cilvēkiem. Laikā, kad tik daudz kas visapkārt mūs satrauc, Dievs aicina mūs piedzīvot mieru Viņa tuvumā un Viņa draudzē, kuru Jēzus, kā mēs ticam, tik ļoti mīl un vērtē.

Laikā, kad Jūsu rokās būs šis izdevums, gandrīz visās pilsētās un draudzēs notiks dažādi pasākumi, labdarības akcijas, svētku dievkalpojumi un citas aktivitātes. Mēs sagaidām, ka jau nākamajos izdevumos varēsīm Jums pastāstīt par tiem. Tāpēc ceram, ka Jūs mums uzrakstīsiet un atsūtīsiet fotogrāfijas, kā šī gadu mija ir pagājusi jūsu draudzē. Bet šajā reizē varat izlasīt par vienu no pamanāmākajiem notikumiem pagājušajā mēnesī – rakstniece un mācītājas Elizabetes Talbotas (ASV) viesošanos Latvijā. Viņa mūs iedrošināja nekad nešaubīties par Tēva mīlestību. Un ticēt, ka mums nekas nav jādara, lai nopelnītu Viņa mīlestību un glābšanu. Jo Dievs jau visu ir izdarījis. Mums tam vienkārši jānotic.

Lai šī ticība mūs sasilda gan šajā gadu mijā, gan iedrošina un stiprina arī Jaunajā 2012. gadā!

*Aidis Tomsons
ziņu sadaļas atbildīgais
redaktors*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Atbildīgie redaktori:

Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Līvijs BALTRUŠAITE
Māris DEBNERS
Māriete LIPSKA
Valda REĶE

Vāka foto:
Beatrise RANCĀNE

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienības izdevniecība
PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Viesturs Reķis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Brīvības gars

Liekas, pavisam nemanāmi ir aizsteidzies gads. Pienācis Adventa laiks, Ziemassvētki un tepat jau Jaunais Gads. Un atkal viss sāksies no jauna. Decembris ir sava veida izvērtējums aizvadītajam laika posmam, kurā katrs var padomāt, kas tad ir sasniegts, kas zaudēts. Viens gan ir pilnīgi skaidrs, Dievs ir bijis, ir un būs ar mums, jo tāds ir Viņa apsolījums. Par to esam no sirds pateicīgi. Vai esam pamanījuši vai ignorējuši Dieva klātbūtni, tas paliek katra izvēlei. Mēs saņemam Dieva piedāvājumus savai dzīvei, mēs izdarām izvēli, vai to pieņemam vai nē. Decembra sākums mums deva lielisku iespēju piedalīties Bībeles izpētes seminārā, ko vadīja Elizabete Talbota. Dievs caur Elizabeti tiešā veidā uzrunāja gan ar vecākā brāļa sindromu sirgstošos, gan farizeju taisnībā esošos, gan vienaldzībā vai neziņā esošos, atgādinot, ka mēs nekādi nevaram iespaidot Dieva mīlestību. Mēs nevaram ar saviem labajiem darbiem likt Dievam mūs mīlēt vairāk un ar saviem sliktajiem darbiem mīlēt mūs mazāk. Dievs vienkārši ir mīlestība (1. Jāņa 4:8). Dievs ir izdarījis visu pestīšanai nepieciešamo. Mēs esam glābti, ja ticam Jēzum Kristum.

Dievs ir devis pretindi grēka sakostajiem. Jēzus Kristus ir paaugstināts pie krusta, lai nevienš, kas tic, nepazustu, bet mantotu mūžīgu dzīvību. Un kā apustulis Pāvils atgādināja saviem laika biedriem Korintā: „To, kas grēku nepazīna, Viņš mūsu labā ir darījis par grēku, lai mēs Viņā kļūtu Dieva taisnība.” (2Kor 5:21) Mūsu problēma ir tā, ka, sakot, ka pestīšana ir Jēzū Kristū, domājam, ka jātur sabats vai jādara vēl kas, lai saņemtu mūžīgo dzīvošanu.

Mūsu draudžu mācītājiem divas dienas bija iespēja pētīt evaņģēlijus kopā ar Elizabeti Talbotu. Domāju, ka tas bija vienreizējs piedzīvojums, un katrs varēja smelties jaunas atziņas, atkārtot zināmo un pieņemt lēmumu paaugstināt Kristu Jēzu.

Mēs bieži aiz doktrīnām un dažādiem pieņēmumiem aizmirstam par Jēzu. Viņš kļūst par frāzi, ko šur tur pievienot, bet īstenībā gribam izcelt sevi un savu izpratni, liekot citiem domāt, ka esam labāki un svētāki. Ar darbiem un radikālisma saukļiem noniecinot citus. Bet kā tas ir Dieva priekšā? Jēzus jau līdzībā atgādināja, ka Dieva valstībai neder mūsu darbi. Tur izšķirošais ir attiecības ar Dievu.

Tuvojas gada nogale, un cilvēki pieminēs Jēzus Kristus ienākšanu šajā pasaulē. Ziemassvētku laiks ir tas laiks, kad cilvēku ausis atveras labajai vēstij par pestīšanu. Protams, to ar savām materiālisma interesēm cenšas aizsegt tirgoņi, un materiālais sāk ieņemt galveno vietu. Bet joprojām šis ir labs laiks atgādinājumam, ka Dievs ir atradis ceļu mūsu bezizejai.

Mīļie draugi, vai svinam Ziemassvētkus vai nē, vai zinām, ka Jēzus nav dzimis šajos datumos, vai nē, svarīgākais ir tas, ka Jēzus ir dzimis un ienācis mūsu grēku pasaulē. Un vienalga, cik ātri vai vēlu to saprotam, galvenais, lai ļaujam Viņam atspīdēt mūsu dzīvī. Pieņemsim šo Dieva mīlestības dāvanu! Jēzus ir mūs atpestījis, kad bijām vai esam ienaidā ar Viņu. Viņš ienāca mūsu pasaulē, lai mēs labāk iepazītu Dievu un varētu ticībā Viņam uzticēties.

Lai Kristus dzimšanas prieks piepilda jūsu sirdis un prātus! Lai svētīga šī gada nogale un Jaunais 2012. gads!

Viesturs Reķis

Gaidāmie pasākumi

4.-14. janvāris

Sākoties jaunam gadam, visas adventistu draudzes tiek aicinātas piedalīties Vispasaules draudžu Lūgšanu dienās.

14. janvāris

Rīgā, Baznīcas ielā 12a viesosies bijušais Ģenerālkonferences prezidents Jans Polsens. Pl. 10:00 viņš kalpos ar vārdu Rīgas 1. draudzes dievkalpojumā, bet pl. 15:00 uzrunās jauniesus.

17. marts

Adventistu jauniesu Lūgšanu nakts Rīgā, Baznīcas ielā 12a.

8. aprīlis

Liepājas dievnama 100 gadu jubilejas svētku dievkalpojums. Liepājas dievnams ir vecākais adventistu dievnams Austrumeiropā.

Mūzika laika galam

Mūsu draudzei ir dota unikāla iespēja Baznīcas ielas dievnama zālē klausīties, kā ietērtas mūzikā Jāņa Atklāsmes grāmatas nopietnās vēstis par laika galu (10. nod.)

“Kvartets laika galam” – tā saucas šis skaņdarbs. Tā autors ir franču komponists Olivjē Mesiāns, kuru interesē, “kā sasniegt mūžīgo, bezgalīgo”.

Šis skaņdarbs komponēts 1940. gadā – laikā, kad komponists bija ieslodzīts kara gūstekņu nometnē. Kvartetā spēlē klarnete, vijole, čells un klavieres – šāds neparasts salikums. Cilvēki, kas nesen šo skaņdarbu dzirdēja, jutās dziļi aizkustināti no vēstīm mūzikas valodā. Iniciators šīs mūzikas iestudēšanai un atskaņošanai – mūsu brīnišķīgais klarnetists Egīls Šēfers.

Koncerts paredzēts nākamā 2012. gada 21. janvārī, plkst. 17:00 Baznīcas ielā 12a.

Ausma Rituma

Paudzes satiekas, slavīnot Dievu

Bauskas draudze 19. novembrī ar prieku uzņēma neatkarīgā kristīgā kora „Laudate Dominum” koristus, kuru dziedājums bagātināja dievkalpojumu nu jau ceturto reizi šajā gadā.

”Pateicos par to, kas bijis, pateicos, ko devi, Tēvs...” skan labi pazīstamā dziesma, skan mazāk dzirdētas – visas Dieva godam, visas kvalitatīvā sniegumā.

Arī jauniesu vadība dievkalpojumā notiek regulāri, bet tandēmā ar kristīgo kori – pirmoreiz. Bībeles izpētes stunda aizrit spraigāk, koristi aktīvi iesaistās pārrunās. Jauniesu interaktīvās metodes arī turpmākajā dievkalpojuma norisē ir tik saistošas. Līvijas svētruna par ceļu uz mājām kvēli uzrunā katru klausītāju – ir tikko svinēta Latvijas dzimšanas diena, izskan gan lepnums, gan sāpes: „Ejiet uz mājām kopā, lai mēs visi tur tiktos! Iesim tā, lai pa ceļam mums pievienotos arī līdzgājēji, iemācīsimies viņiem parādīt to prieku, vieglumu, ko Jēzus piedāvā, to skaisto nākotnes apsolījumu – kur pilsētas ielas būs no zelta un vārti no pērles, vai spēsim iztēloties kāda būs mājvieta? Iesim neaizkavēti, tur, kur tiekam gaidīti. Ja mūsu ceļš iet cauri Latvijai, iesim tā, ka Latvija redz, kur ir mūsu mājas, iesim tā, lai Latvija gribētu iet mums līdzi!”

Koris „Laudate Dominum” kopš Bauskas kristīgās skolas slēgšanas uz mēģinājumiem pulcējas mūsu dievnāmā, un abas puses cer, ka svētīgā sadarbšanās turpināsies.

Ināra Dimante, Bauskas draudze

Saku Dievam paldies

Novembris ir laiks, kad mūsu zemē īpaši piemin brīvības cīņas un neatkarīgas valsts dzimšanas dienu. Piekto gadu šajā laikā mūsu draudze pilsētas Kultūras namā organizē muzikālu pēcpusdienu, kurā mēs izsakām pateicību Dievam. Šogad šī pasākuma organizēšanā ieguldījumu deva jauniesi no Talsiem, Ezeres, Kuldīgas, Liepājas draudzes, kā arī no mūsu – Tukuma – draudzes. Viņi sestdien un svētdien evaņģelizēja Tukuma ielās. Stāstot par Jēzu Kristu kā mūsu Glābēju, jauniesi interesentiem piedāvāja bukletus par dažādām Bībeles tēmām, kā arī ielūgumus uz koncertu. Pirmo reizi varējām pēc koncerta piedāvāt tikties seminārā „Ko Bībele mums dod?” draudzes telpās.

Koncertā draudzes vokālais ansamblis diriģenta Mārtiņa Subatoviča vadībā un vīru kvartets izpildīja gan latviešu autoru, gan no tālās Floridas draudzes saņemtas dziesmas. Tajās skanēja pateicība par skaistās pasaules radīšanu, par dzīvību, par apsardzību. Skaisti, rudenīgi dabas skati uz ekrāna papildināja dziesmas. Klausītājus iepriecināja arī mūsu draudzes jauniesi – instrumentālisti. Antonio Vivaldi skaņdarba „Četri gadalaiki” vijoļkoncertu „Rudens” izpildīja vijole – Madara Liepiņa –, flauta un ģitāra – Beate Birziņa –, klavieres – Daumants Liepiņš. Dāvis Birziņš atskaņoja skaņdarbu saksofonam „Vakara vīzija”. Visus priekšnesumus apvienoja Mārtiņa Subatoviča stāstījums par Dieva mīlestību un to, kā mūsu pateicība atver ceļu Dieva svētībām.

Esam pateicīgi Dievam, ka Viņš ir devis draudzei mūzikas dāvanu kalpošanai, ka Viņš tumšā un drēgnā dienā atveda pilnu zāli klausītāju.

Daina Sproģe, Tukuma draudze

Pētīs ordinācijas jautājumus

Nemot vērā domstarpības, kas vairojušās jautājumā par sieviešu lomu Baznīcas vadībā, Baznīcas vadītāji, kas oktobrī bija pulcējušies Ģenerālkonferencē uz Gada sanāksmi, nolēma veikt plašāku izpēti par ordinācijas nozīmi kristietībā.

Adventistu Vispasaules Baznīcas viceprezidents Arturs Štele, kurš ir arī Bībeles Izpētes Institūta direktors, paziņoja, ka pētniecības laikā ir paredzēts skaidrot, kā radās ordinācijas prakse, kā tā ir uzturēta cauri gadsimtiem un kāda ir tās nozīmē draudzēs. Bībeles Izpētes Institūts koordinēs šo darbu, sadarbojoties ar visām 13 Baznīcas administratīvajām divīzijām. Katrai divīzijai būs jālūdz savu Bībeles izpētes komiteju veikt pētniecības darbu, gan izdarot savus secinājumus par ordinācijas teoloģiju, gan skaidrojot, kāda ir bijusi draudzes pieredze šajā jautājumā attiecīgajā reģionā.

Darbs būs jāveic divu gadu garumā. 2013. gada novembrī divīziju Gada sanāksmēs komitejām būs jāiepazīstina ar saviem secinājumiem un jāiesniedz tos Institūtam, kurš savukārt visu nodos izveidotajai Ordinācijas teoloģijas izpētes komitejai. Šajā komitejā darbosies arī divīziju pārstāvji.

2014. gada pirmajā pusē Ordinācijas komiteja analizēs visus iesniegtos materiālus un sagatavos kopīgu ziņojumu. Tad ar to iepazīsies dažādas Ģenerālkonferences komitejas. Bet 2014. gada oktobrī Ģenerālkonferences Gada sanāksmē tiks lemts par to, kā rīkoties tālāk. Ja nepieciešams, tiks sagatavots priekšlikums nākamajai Ģenerālkonferences sesijai, kas notiks 2015. gadā.

2014. gada pirmajā pusē Ordinācijas komiteja analizēs visus iesniegtos materiālus un sagatavos kopīgu ziņojumu. Tad ar to iepazīsies dažādas Ģenerālkonferences komitejas. Bet 2014. gada oktobrī Ģenerālkonferences Gada sanāksmē tiks lemts par to, kā rīkoties tālāk. Ja nepieciešams, tiks sagatavots priekšlikums nākamajai Ģenerālkonferences sesijai, kas notiks 2015. gadā.

Auditi draudzēs

Ģenerālkonferences vadība ir vērsusies pie draudžu divīziju vadītājiem ar dedzīgu lūgumu veikt rūpīgu draudzes locekļu auditu un svītrot no draudžu sarakstiem to cilvēku vārdus, kuri ir aizgājuši no draudzes un jau ilgstoši vairs neiesaistās draudzes pasākumos.

„Ja akmeņi varētu brēkt, tad arī draudzes locekļu statistika varētu raudāt, ja vien mēs to dzirdētu. Skaitļi rāda, ka tie nepavisam nav precīzi,” tā, uzrunājot draudžu vadītājus Gada sanāksmē Vašingtonā, sacīja Vispasaules Adventistu Baznīcas Arhīvu, statistikas un pētījumu vadītājs Deivids Trims. Viņš ir pārliecināts, ka ne jau tāpēc skaitļi ir neprecīzi, ka mēs gribētu kādu apmānīt. Bet vai nav tā, ka mēs pārspīlējam savu iz-

augsmi un nenovērtējam zaudējumus?

Kā zināms, oficiālā statistika liecina, ka Adventistu draudzes locekļu skaits tuvojās 17 miljoniem. Tomēr, ja precizētu, cik no visiem vēl šobrīd apmeklē adventistu draudzes, tad skaitlis būtu mazāks. Lai arī daudzviet pasaulē dievkalpojumus apmeklē vairāk cilvēku nekā oficiāli reģistrēti draudzes sarakstos, oficiāli tiek uzskaitīti tikai kristītie draudzes locekļi. Runa nav vien par viesiem, bet arī par bērniem, kuri nav oficiālajos draudžu sarakstos.

Latvijā, kā liecina pieredze, draudzes sarakstos reģistrēto skaits ir lielāks nekā to skaits, kas apmeklē dievkalpojumus. Tomēr daudzviet draudzēs uzskata, ka viņi nav gatavi statistikas dēļ svītrot cilvēkus no draudžu sarakstiem. Tas, ka cilvēks neapmeklē draudzi, nenozīmē, ka viņš ir jāizslēdz no draudzes.

Līdz ar to ir grūti pateikt, cik precīzi būs dati arī turpmāk. Lai gan Ģenerālkonferencē cer, ka draudzes atsauksies aicinājumam un „iztīrīs” vai „sakārtos” savu draudžu sarakstus un statistiku.

Jāpiebilst, ka jau vēsturiski, atšķirībā no daudzām citām konfesijām, Septītās dienas adventistu Baznīca par adventistiem uzskata tikai oficiāli kristītos un draudzi apmeklējošos kristiešus, kamēr citām konfesijām pietiek ar vēsturiski tradicionālo piederību, kur cilvēka garīgai pārliecībai nav izšķirošas nozīmes.

Ģenerālkonference 2020

Ir izraudzīta vieta, kur 2020. gadā notiks Ģenerālkonferences sesija. Reizi 5 gados uz šādu sanāksmi sabrauc delegāti un viesi no visas pasaules. 2020. gadā sesija notiks Indianapolisā, kas ir ASV Indiānas štata galvaspilsēta. Tā būs jau 61. sesija.

Pēc pēdējām sesijām Utrehtā, Nīderlandē, 1995. gadā un Toronto, Kanādā, 2000. gadā, visas nākamās sesijas notiek ASV. 2005. gadā tā bija Sentluisā, pagājušajā gadā Atlantā. Bet

2015. gadā Ģenerālkonferences sesija tiks rīkota Sanantonio, Teksasas štatā.

Izraugot sanāksmes vietu, ir svarīgi, lai personāls brīvi runātu angļu valodā un arī infrastruktūra spētu uzņemt tādu viesu skaitu – lidostas, satiksme, viesnīcas un arī telpas, no kurām lielākajā sēdvietu skaits ir vismaz 70 tūkstoš cilvēkiem. Ļoti maz pilsētu pasaulē atbilst šādām prasībām. Kopumā uz Ģenerālkonferences sesiju ierodas ap 100 tūkstoš cilvēku no visas pasaules, un 3500 no tiem ir delegāti.

Draudzes Tuvajos Austrumos

Vispasaules Adventistu Baznīcas administratīvajā struktūrā ir veiktas vairākas būtiskas pārmaiņas. Tās skārušas arī Transeiropas divīziju, kurā ietilpst Latvijas Adventistu Baznīca.

Turpmāk Tuvie Austrumi jeb islāma valstis, kuras atradās vairāku divīziju sastāvā, lielākoties mūsu divīzijā, tiks pārraudzītas atsevišķā struktūrā, kas tieši pakļausies Ģenerālkonferencē. Tā sauksies Lielo Tuvu austrumu ūnijas misija, un par tās vadītāju izraudzīts Homērs Trikārtins. Viņš jau iepriekš kalpoja kā sekretārs bijušajā Tuvo Austrumu ūnijā, kura līdz šim bija Transeiropas divīzijas sastāvā, kā arī ir darbojies vairākās citās Adventistu Baznīcas struktūrās. Trikārtins nomainījis līdzšinējo ūnijas prezidentu Kjellu Oni.

„Veicot šādas izmaiņas, mēs šo reģionu esam padarījuši par savu globālo prioritāti,” saka Vispasaules Adventistu Baznīcas viceprezidents Gerijs Karsts. „Es aicinu kā tādu to arī uzlūkot un piešķirt tam vajadzīgos resursus.” Pats Karsts 1980. gados bija Tuvo Austrumu ūnijas vadītājs.

No ziņu aģentūras ANN ziņām.

Ģirts Rozners
literatūras un komunikāciju
nodaļas vadītājs

Vienkāršais KRISTUS EVANĢĒLIJS

No 1. līdz 10. decembrim Rīgas 1. draudzē bija evaņģēlija svētki. Pie mums viesojās mācītāja, grāmatas „Pārsteidzošā mīlestība” autore, universitātes profesore Elizabete Talbota. Dieva bezgalīgās mīlestības un žēlastības vēsts atklājās jaunā, līdz šim vēl nedzirdēti pievilcīgā gaismā.

Reti kurš klausītājs nepamanīja, ka šī ar spēcīgu sludināšanas un mācīšanas harizmu apveltītā sieviete runā dziļas personiskas pārliecības un Svētajos Rakstos pamatotas gudrības dzīta. Katra uzstāšanās izgaismoja Kristus krustu un evaņģēlija patiesību jaunā un neparasti pievilcīgā gaismā, liekot ikvienai sirdij izjust savīļņojumu un pateicību par Dieva neparastajiem žēlastības vārdiem. Katram vakaram beidzoties, daudzi klausītāji kavējās pamest telpas, mazās grupās apspriežot dzirdētās jaunās atziņas. Ejot garām šādiem sarunu pulciņiem, līdz manīm atskanēja frāzes „kāds jauns skatījums!”, „cik neparasts skaidrojums!”, „man jau sen bija sajūta, ka tas tā ir...”

Jā, tiešām, ir neparasti piedzīvot runātāju, kurš prot ietēpt vienkāršos vārdos to, ko savās domās esi bieži pārcilājis, bet nespējis noformulēt. Klausoties jaunajās atziņās, bija sajūta, ka viss dzirdē-

tais tepat vien ir bijis, tikai dīvainā kārtā nekad nav izskanējis. Tik vienkārši, tik skaidri un iedrošinoši.

Tas liecina, cik patiesībā esam izslāpuši pēc vienkāršā, tīrā evaņģēlija. Un arī to, cik noguruši no visa cilvēciskā, ar ko Kristus evaņģēlijs ir ticis, tiek un neizbēgami vienmēr taps apaudzēts. Taču tam tā nav jābūt!

„Neļauj sātānam tevi pievilt, sakot, ka ar to, ko Kristus izdarīja pie krusta, ir par maz! Viņš vienmēr stāstīs, ka tev jādara tas un tas un jāatturas no tā un tā, un tad VARBŪT tu būsi Debesīs. Tā nav taisnība! Kristus teica: „Tu BŪSI ar mani paradīzē!”” sludināja Elizabete Talbota.

Arī es tagad esmu pieķēries šai vienkāršajai patiesībai, kas izceļ Kristus krustu. Esmu satvēris Dieva mīlestību, kas bija gatava slēgt derību ar tiem, kas jau pēc mirkļa Viņu nodos. Jēzus ir visa centrā, un tas, ko Viņš ir paveicis,

ir pilnīgi pietiekoši, lai es varētu dzīvot ar mieru un prieku sirdī!

Ar Jāņa ticības brillēm

Vairāku vakaru sērijā, kas saucās „Pārliecība par neredzamo: kā raudzīties uz pasauli ar ticības acīm”, lektore iedziļinājās Jāņa evaņģēlija notikumos, atklājot tā savdabīgo iezīmi uz visu raudzīties divos līmeņos. Pirmais līmenis ir tas, ko mēs redzam, bet otrs ir dziļākais jeb ticības līmenis. Lai katrs vēstījums labāk aizskanētu līdz klausītājiem, tika izmantoti dažādi uzskates materiāli, kas katru lekciju padarīja par neaizmirstamu stāstu.

Visvairāk klausītāju atmiņā droši vien iespiedīsies Nikodēma un Jēzus dialogs evaņģēlija 3. nodaļā, kurā Kristus mērķtiecīgi vadīja sarunu krusta virzienā: „Un, kā Mozus paaugstinājis čūsku tuksnesī, tāpat jātop paaugstinātam Cilvēka Dēlam.” Uz skatuves stāvo-

šajā krustā tika pakārta liela čūska, bet līdzās novietotajam farizeja tēlam izskanēja vēstījums: „Nikodēm, tu esi sakosts!” Mēs visi esam sakosti, un cik neparasta ir Dieva piedāvātā pretinde – tev ir tikai jālūkojas uz čūsku. Tikai jālūkojas. Mēs gribētu darīt kaut ko vairāk, bet tas nav nepieciešams, jo viss jau ir izdarīts! Skaties uz Jēzu, un tu būsi glābts!

Cits neparasts vakars bija veltīts aklā cilvēka dziedināšanas notikumam Jāņa 9. nodaļā. Šajā stāstā atklājas divas progresijas – aklais dziedinātais sākumā kļūst redzīgs un beigās pielūdz Jēzu, bet farizeji, kuri domā, ka redz, nodaļas beigās apliecina savu garīgo aklumu, nosaucot Jēzu par grēcinieku. Neparastākais ir tas, ka farizeji noliedza Jēzu sabata jautājuma dēļ. Faktiski sabata doktrīna tika pavērsta pret pašu

Vai protam pasniegt patiesību šādā veidā? Centrā ir Jēzus Kristus. Tieši Viņš ir evaņģēlija augļa sulīgā daļa. Bez Viņa viss pārējais būs tikai sausas mizas.

Elizabete Talbota un Aivars Ozoliņš, strādājot pie pirmā raidījuma ieraksta Latvijas Kristīgajam radio. Nākošie raidījumi skanēs 24. un 31. decembrī, bet 2012. gadā katra mēneša pirmajā sabatā pl. 8:00.

sabata Kungu. Bet kā mēs šodien izturamies pret savām doktrīnām? Vai arī mēs reizēm neizstumjam ārā pašu Kungu, veltot visu uzmanību tikai doktrīnai un tās pildīšanai? „Kam Dēls ir, tam ir dzīvība.” Šķiet, ka runātajas lielākā interese bija neļaut mums šo vienkāršo patiesību papildināt ar cilvēciskiem „jā, bet” un „tomēr”.

Man personīgi šī aizvadītā nedēļa bija īsts jaunatklāsmes laiks. Un noteikti ne tikai man. Pēdējais sabata dievkalpojums, kas notika VEF kultūras pils Lielajā zālē, pulcēja vairāk nekā 500 klausītāju! Interese bija tik liela, jo Elizabete Talbota sludina kā tāda, kas

pati pa īstam to piedzīvojusi un vairs nespēj klusēt. Rūpīgi iedziļinoties Svēto Rakstu tekstā, ņemot vērā gan vēsturiskos, gan ģeogrāfiskos kontekstus, gan oriģinālvalodas nianšes un visas Bībeles vienoto vēsti, evaņģēliste nonāk pie drosmīgiem secinājumiem. Patiesība plūda kā ūdens izslāpušā zemē. Un vēl ikviens čakls apmeklētājs varēja saņemt kā dāvanu visas četras Elizabetes Talbotas brošūras, kuras savā ziņā var uzskatīt par viņas personīgās ticības manifestu:

„Esmu nonākusi pie pilnīgas pārliecības, ka Viņš vēl man visu to labāko un cik vien drīz iespējams. Tas ir viss,

kas man ir. Tad nu es esmu nolēmusi uzticēties Viņa sirdij, ko Viņš pilnībā atklāja, nomirstot manis dēļ pie krusta. Es esmu necienīga persona, bet esmu glābta, pateicoties Viņam. Tas ir mans stāsts, pie kā es palikšu, un tas ir vienīgais, kas man ir. Ju-hū!” („Lūka: pestīšana visiem”, 25. lpp.)

Lekciju video var redzēt Rīgas 1. draudzes mājas lapā www.cetradraudze.lv.

Kristus evaņģēlija piedāvātā pretinde: uzlūko, un tu dzīvosi!

Bertils Viklanders
Septītās dienas Adventistu
Baznīcas Transeiropas
divīzijas prezidents

Atjaunoti ar

VIŅA VĀRDU

Katru gadu nu jau tradicionāli Septītās dienas Adventistu Baznīcas Transeiropas divīzijas Ziemas sanāksmes notiek Melnkalnē. Draudžu vadītāji tiekas, lai kopīgi pārrunātu aizvadītā gada veiksmes un neveiksmes, kā arī sprautu jaunus mērķus nākotnei. Piedāvājam mūsu divīzijas prezidenta Bertila Viklandera ievadrunu šai sanāksmei 2011. gada 13. novembrī.

Septītās dienas adventistu Baznīca radās Jaunanglijā,¹ kur 1830.-os un 1840.-os gados izvērās garīgā kustība. Tās dzinējspēks bija karsta pārliecība – Jēzus Kristus nāk, un pasaulei ir jāsagatavojas Viņu satikt!

Mēs esam *adventa* ļaudis, kas gaida Dieva ienākšanu mūsu pasaulē. Mūsu misija ir aicināt pievērst uzmanību šim ne ar ko nesalīdzināmam notikumam, kam trūkst pat salīdzināšanas mēroga, kāds vēl *nekad iepriekš nav noticis*. To nevar secināt no cilvēciskās pieredzes – tikai *ticībā* Dieva Vārdam.

Mums ir Dievs, Bībele un adventa ce-rība. Bet ir svarīgi, ka mēs turpinām jautāt sev, ko *nozīmē* būt „adventa ļaudīm”. Jautājiet to savās lūgšanās, Bībeles lasīšanas reizēs, jūsu kalpošanā.

¹ Jaunanglija ir ASV ziemeļaustrumu daļa, kura aptver Menas, Ņūhempšīras, Vermontas, Masačūsetsas, Rodaīlendas un Konektikutas pavalstis.

Neskaidrībai par mūsu identitāti ir postošas sekas. Neskaidrība par to, ko mēs ar pārliecību varam teikt pasaulei, izdzēš misijas liesmu mūsu sirdīs. Neskaidra identitāte padara misiju vāju. Vājai misijai ir vāji rezultāti.

Vai mēs nedomājam pārāk virspusēji un mehāniski par savu identitāti? Vai cenšamies pietiekami iedziļināties lietas būtībā? Kāda ir galējā atbilde?

Pirms vairākiem gadiem es atradu kādu grāmatu Seintalbansas katedrālē – Marijas Bouldingas grāmatu “*Dieva nākšana*” (1982).² Viņa rakstīja, ka mūsu kā „adventa ļaužu” saknes ir meklējamas mūsu *ilgās pēc Dieva*. Kad es apmeklēju Jaunangliju šā gada septembrī, redzot mūsu pionieru dzimtās vietas un dzirdot stāstus par viņu ticību dzīves grūtībās, es atradu viņu liecībās, vēstulēs un dziesmās, ka *ilgošanās pēc Dieva* patiešām bija

² Maria Boulding, *The Coming of God* (1982).

agrīnā adventisma saknes. Tā kā es visu mūžu esmu ilgojies pēc Dieva, un es zinu, ka tas tā ir, jo šī iemesla dēļ es šorīt stāvu jūsu priekšā, tad es atļaušos apgalvot, ka *būt Septītās dienas adventistam būtībā nozīmē ilgoties pēc Dieva*.

Ko nozīmē *ilgoties pēc Dieva*? Marija Bouldinga paskaidro:

“Ja jūs vēlaties Dievu un ilgojaties pēc savienības ar Viņu, un tomēr dažreiz domājat, ko tas nozīmē, vai arī – vai tam visam vispār ir kāda jēga? –, tad jūs jau ejat kopā ar Dievu, kas nāk. Ja jūs dažreiz esat tik noguruši un tik dziļi dzīves cīņās, ka nav vairs spēka pat vēlēties Viņu, un tomēr neesat apmierināti ar to, ka nevēlaties, tad jūs jau turat adventu savā dzīvē. Ja jums kādreiz ir bijusi neskaidra nojausma, ka lietu būtība kaut kādā veidā ir labāka, lielāka, daudz brīnīšķīgāka, nekā esat to pelnījuši vai pat vēlaties, ka Dieva pieskāriens jūsu dzīvē aptur

jūs ar savu maigumu un lēnprātību, ka ir žēlastība pāri tam, ko jūs jebkad varējāt nojaust, tad jūs jau esat ievilkti pestīšanas noslēpuma pašā centrā.

Jūsu cerība nav tikai skaists sapnis; Dievs rada cilvēku sirdīs milzīgu vēlēšanos un vajadzības sajūtu, jo Viņš vēlas tās piepildīt ar sevis dāvanu. Šī cerība mūsos var būt tikai pateicoties tam, ka Dieva mīlestība, kas atdod sevi, ir jau tur priekšā, apsteidzot jebkuru mūsu atsaukšanos lūgšanā. Mēs nevaram cerēt, pirms mēs nezinām, lai cik miglaini, ka ir kaut kas, uz ko cerēt; ja nav kaut acumirkļīgas vīzijas, mēs nevaram dzīvot dzīvi ar vīziju. Un tomēr mēs tā dzīvojam: mūsos ir cerība, ilgas, jo pirms tam tur jau bija žēlastība. Dieva ilgas pēc mums ir avots mūsu ilgām pēc Viņa.” (1. lpp.)

Septītās dienas adventisms atsaucas uz Dieva mīlestību un Viņa ilgām pēc mums. Dieva ilgas pēc mums atmodina mūsu ilgas pēc Viņa. Kad mūsu ilgas pēc Viņa padziļinās un mēs sākam ilgoties pēc Viņa vairāk par visu, mūsu dzīves kļūst tik fokusētas uz Viņa *nākšanu*, ka mūsu dvēseles ir savīļņotas ar Viņa *nākšanas misiju* – ne tikai pie manis, bet *pie pasaules*. Tad mēs esam gatavi pieņemt vislielāko no visiem Dieva Vārda apsoliņumiem:

Atklāsmes 21:1, 3, 5

“Es redzēju jaunas debesis un jaunu zemi, jo pirmā debess un pirmā zeme bija zudusi, un jūras vairs nav.

...

Un es dzirdēju stipru balsi no troņa sakām:

“Redzi, Dieva mājoklis pie cilvēkiem, Viņš mājās viņu vidū,

un tie būs Viņa ļaudis, un Dievs pats būs ar viņiem.”

...

Tas, kas sēdēja goda krēslā, teica:

“Redzi, visu Es daru jaunu.”

Tad Viņš teica:

“Raksti! Jo šie vārdi ir uzticami un patiesi.””

Visa vēsture un visi apsoliņumi, un pravietojumi Bībelē ir piepildīti šajā vīzijā, kur Dievs *visu rada jaunu*. Viņš *atjaunos* debesis un zemi, lai *nāktu* un apmierinātu mūsu *ilgas* pēc Viņa, lai būtu mūsu Dievs un dzīvotu ar mums. Ticība tam norāda uz mūsu *cerību* un atklāj *vīziju* mūsu dzīvei, saskaņā ar kuru mēs dzīvojam. Lūk, to nozīmē būt adventa ļaudīm.

Bet Dieva vīzija nekad nav bijusi darīt

tikai mūs par adventa ļaudīm, bet iesaistīt arī *citus* pievienoties mums.

Pēc vairāku Kristus otrās atnākšanas datumu noteikšanas “mazais ganāmais pulciņš”, kurš pārdzīvoja Lielo vilšanos 1844. gada 22. oktobrī, kļuva par sabatu svinošiem adventistiem 1847.-1849. gadā un beidzot 1863. gadā izveidoja Septītās dienas adventistu Baznīcu.

Mums bija ļoti pieticīgs sākums. 1863. gada 20. maijā Septītās dienas adventistu Baznīca eksistēja tikai vienā valstī, un tai bija 3500 draudzes locekļu un 30 darbinieku.

Šī mazā draudzes ģimene spēja augt un izplatīties gandrīz visās pasaules valstīs, jo viņi sāka *domāt citādāk* un *atklāja jaunas iespējas*. Viņu domā-

šanas avots bija Bībele – viņus atjaunoja *Dieva Vārds*. Pakāpeniski, ap 1888. gadu un 1890.-os gados viņi pilnīgāk atklāja Jēzu Kristu kā Dieva Vārdu, un savienība ar Viņu atjaunoja viņu domāšanu. Frāze “Atjaunoti ar Viņa Vārdu” nozīmēja atjaunotni, kas pamatota Bībelē un dziļā savienībā ar Jēzu Kristu.

Visu laiku Elena Vaita aicināja draudzi uz atjaunotni. Viņai bija bībelisks skatījums uz cilvēku, kur nebija vietas tradicionālismam, citu cilvēku atziņu “nedzīvai” iekalšanai no galvas vai to pašu metožu izmantošanai, kad realitāte skaļi sauca: “Tas nedarbojas! Lūdzu, mainies!” Viņa atgādināja adventa ļaudīm, ka mums ir radoši prāti, un tie ir jāizmanto *misijā*, esot par *apstākļu noteicējiem nevis upuriem*:

“Teejot arvien jaunos misijas laukos, jauniem apstākļiem būs nepieciešamas jaunas metodes un jauni plāni. Līdz ar jauniem strādniekiem, kas atdos sevi darbam, ienāks jaunas domas. Kad viņi meklēs Kunga palīdzību, tad Viņš sazināsies ar tiem. Tie saņems paša Kunga izstrādātus plānus. Dvēseles tiks atgrieztas, un ienāks nauda.” (Liecības, 6. sēj., 476. lpp.)

Turpat viņa apraksta, kas notiks, kad ļaudis strādās “sadarbībā ar Jēzu Kristu”, *Dieva Vārdu*:

“Rodas jaunas, brīnišķas domas. Gaisma tiek dota saprātam, apņēmība gribai, iejūtība sirdsapziņai, šķīstums iztēlei. Sirds kļūst maigāka, domas garīgākas, kalpošana līdzīgāka Kristum. Dzīvē parādās tas, ko nekādi vārdi nevar izteikt, – patiesa, uzticīga un mīloša sirds, prāta, dvēseles un spēka nodošana Kunga darbam.” (Liecības, 6. sēj., 477. lpp.)

Pionieru izpratne par Dieva misiju vairākkārtīgi mainījās laika posmā no 1844. gada līdz 1874. gadam, kad pāri okeānam tika izsūtīti pirmie misionāri. Šajā laika posmā viņus iedvesmoja divas Bībeles rakstvietas: *Lielais Uzdevums* Mateja evaņģēlijā 28:18–20 un *Trīs eņģeļu vēstis* Atklāsmes grāmatā 14:6–13.

Šī mazā draudzes ģimene spēja augt un izplatīties gandrīz visās pasaules valstīs, jo viņi sāka domāt citādāk un atklāja jaunas iespējas.

Šīm rakstvietām ir tas pats nolūks, bet tās izceļ atšķirīgus un savstarpēji papildinošus Dieva misijas aspektus. Savā grāmatā “Likteņa kustība” (1971) Lirojs Edvins Frūms paskaidro, kā tie mijiedarbojas viens ar otru (629.–654. lpp.). Viņš aplūko trīs vēstures posmus:

Pirmais posms: Kristus sniedz Lielo uzdevumu (Mateja 28:18-20).

Šī ir oficiālā kristīgās salīdzināšanas kalpošanas starp Dievu un pasauli dibināšana, kas ir saistoša līdz laika galam. Tās nosacījumi un apjoms ir skaidri noteikti. Līdz ar Svētā Gara izliešanos Vasarsvētkos, draudze saņēma visu nepieciešamo spēku un autoritāti šī uzdevuma veikšanai, rezultāts bija izaugsme un garīga sabiedrība (Ap.d. 1:8; 2:42–47; 4:32–35).

Šī rakstvieta var atjaunot mūsu domāšanu. Uzdevums “darīt par mācekļiem visas tautas” bija pamatots spēcīgā Debesu brīnumā, proti, *Kristus augšāmcelšanā*. Šodien mēs maz par to dzirdam adventistu draudzēs. Un tomēr, šeit ir pats kristīgās ticības kodols, kā to brīnišķīgi ir uzrakstījis Nikolass Tomass Raits grāmatā “*Cerības pārsteigts: Pārdomājot debesis, augšāmcelšanos*

3 LeRoy Edwin Froom, *Movement of Destiny* (1971).

un *Baznīcas misiju*” (2008).⁴ Kā mēs kā adventa tauta varam būt tik klusi par kaut ko tādu, ko Dieva Vārds liek mūsu ticības pašā sirdī: “Ja Kristus nav augšāmcēlies, tad veltīga ir mūsu sludināšana un arī veltīga jūsu ticība.” (1Kor. 15:14). Kā mēs varam ticēt Kristus atnākšanai pirms neesam sākuši ticēt Kristus augšāmcelšanai? Domājiet citādi... domājiet par iespējām!

Otrais posms: Baznīca zaudē Garu, sapinoties ar pasaules lietām.

Pēc sākotnējā progresa kristīgā Baznīca novirzījās no tās sākotnējā aicinājuma un zaudēja Svētā Gara spēku. Elenas Vaitas grāmata “*Lielā Cīņa*” aplūko to, kas notika Eiropā. Mēs varam piedzīvot atjaunotni, mācoties no pagātnes kļūdām kristīgajā Baznīcā.

Mūsdienu realitāte ir sliktāka, nekā tā bija Elenas Vaitas laikā. Kristīgā Eiropa nomaldījās no sava ceļa divos postošos karos, kas nokāva 15 miljonus un ievainoja 20 miljonus cilvēku 1914.-1918. gadā un vēl 44 miljonus 1939.-1945. gadā. Tie sagrāva veco eiropeisko pasauli un tās domāšanas veidu un pavēra ceļu ne-teistisku filozofiju straumēm, kas plūda no Apgaismības un tās racionālisma, no tādiem domātājiem kā Darvins, Markss, Nīče un Freids un 20. gadsimta beigās ļāva uzplaukt humānismam, liberālismam, pozitīvismam, kapitālismam, patēriņciskumam, informācijas tehnoloģijām un hedonismam.

Gadu desmitiem mums līdzās ir pasaule ar jaunu domāšanas veidu – ar domāšanas veidu, kurā nav Dieva. Visas autentiskās kristīgās baznīcas panīkst. Un Septītās dienas adventistu Baznīca neaizsniedz iedzīvotāju masas ar evaņģēliju. Reālu vajāšanu nav daudz, bet ticība un misija mirst lēnā nāvē. Bet ja nu mēs būtu *Dieva Vārda atjaunotni*...? Ja mēs domātu citādi... domātu par iespējām?

Trešais posms: Dievs atjauno savu uzdevumu laika beigās.

Atklāsmes 14:6-13 lasāmajā praviotumā Dievs no jauna apstiprina savu Uzdevumu saviem uzticīgajiem adventa ļaudīm. Šis Uzdevums ir tik visaptverošs un tajā pašā laikā tik kodolīgs, ka ietver visu vitāli svarīgo. Dieva ļaudīm laika beigās jādarbojas noslēdzošās

4 Nicholas Thomas Wright, *Surprised by Hope: Rethinking Heaven, the Resurrection, and the Mission of the Church* (2008).

cilvēku sacelšanās koalīcijas vidū, civilās un reliģiskās nepakļaušanās, Dieva likumu un pārvaldes nodevības vidū. Šī Bībeles teksta vadīta, noslēgtā un mazliet sektantiskā adventistu pionieru grupa kļuva par globālu misijas kustību.

Atpakaļ pie pirmsākumiem

Frāze “trīs eņģeļu vēstis” bieži ir tikusi lietota kā klišeja – bez nozīmīga satura. Mēs patiesībā nesaprotam, kas tur ir teikts, un lasām to pavirši. Mēs neapgrūtinām sevi ar Atklāsmes valodas noslēpuma atslēgšanu, un tā joprojām paliek aizslēgta grāmata.

Šo iemeslu dēļ es nolēmu lasīt šo rakstvietu rūpīgi un dziļi. Tagad es dalos savos atradumos ar jums. Tā vietā, lai tuvotos tekstam ar adventistu pionieru brillēm, es devos “atpakaļ pie pirmsākumiem”, lasot to grieķu valodas oriģinālajā versijā, izmantojot standarta eksegēzes rīkus un ņemot vērā, kāda ir Atklāsmes 14. nodaļas nozīme Atklāsmes grāmatā kopumā. Es meklēju, ko Jānis vēlējās pateikt tā laika lasītājiem Mazāzijā. Mani iedrošināja Elenas Vaitas sacītais, ka mēs vēl neesam pilnībā izpratuši Atklāsmes 14. nodaļu. Īsumā es atradu, lūk, ko:

1. Teksts stāsta par to, kā Dievs nodibina savu mūžīgo varu pasaulē:

- Viņš vēršas pie pasaules un aicina visus ļaudis pielūgt Viņu;
- Viņš tiesā savus ienaidniekus – viltus trīsvienību, ko veido sātans un viņa divas despotiskās, velnišķīgās, Babilonas simbolizētās varas – un to

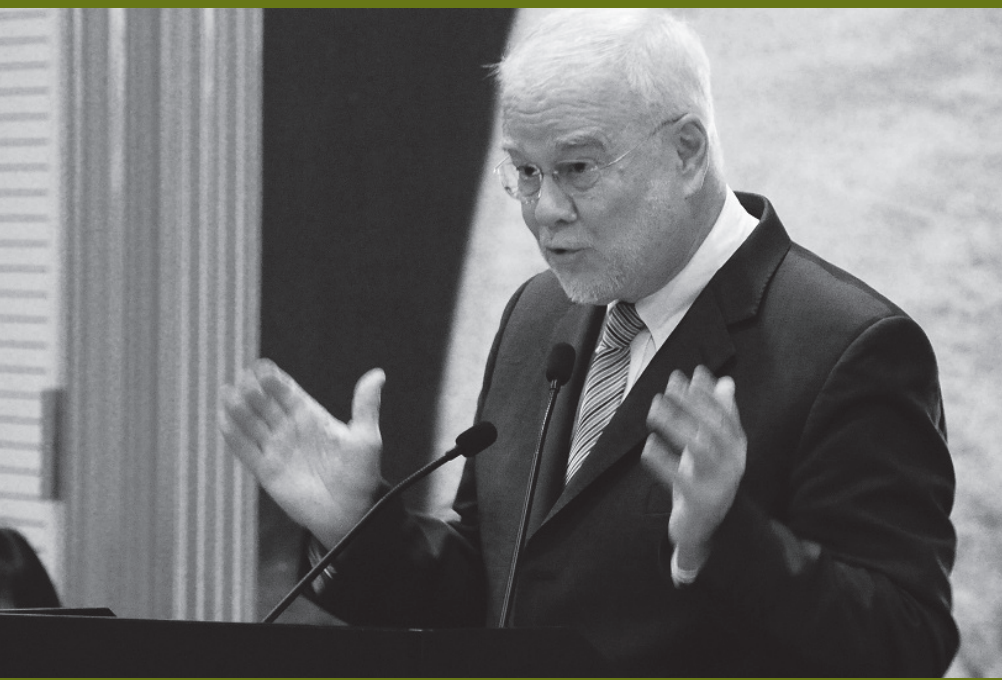
sekotājus;

- Viņš stiprina tos, kuri uzticīgi tur Viņa baušļus un kuriem ir Jēzus liecība (vai ticība);
- Viņš attaisno jeb reabilitē tos savus ļaudis, kas paliek uzticīgi Viņam līdz nāvei.

2. Pirms Kristus adventa (14.-20. p.) trīs eņģeļu vēstis ir Dieva pūles glābt visus cilvēkus. Tās satur Dieva Vārda kodolu un aicina uz uzticību Dievam laika galā.

3. Četrpadsmitās nodaļas 6. pantā vēstis tiek pieteiktas, no 7. līdz 11. pantam tās ir pierakstītas, bet 12. un 13. pantā tās ar papildu svētību un mūžīga atalgojuma apsolījumiem ir attiecinātas uz uzticīgajiem. Atklāsmes 14:6-13 praviotiskā vēsts ir trinitāriska un aicina mūs būt uzticīgiem Dievam:

- **Apstiprinājums:** Pielūdz vienīgi Radītāju **Dievu**, kā tas atklāts pirmajos četros baušļos (Dievs valda!).
- **Noliegums:** Sātana, elku, cilvēcisko varu pielūgsmē, kas ietver Dieva likuma pārkāpšanu (Bābele kritīs!).
- **Apstiprinājums:** **Jēzus** uzticība Dievam līdz nāvei; Viņa nāve un augšāmcelšanās glābj no ļaunuma spēkiem un mūžīgas nāves.
- **Noliegums:** Zvēra pielūdzēju neuzticība Dievam; tiesas dienā nav Glābēja.

Atveriet acis un saredziet iespējas misijai mūsdienu Eiropā – tas ir uzdevums, kuru Dievs mums šodien uztic!

- **Apstiprinājums:** Svētā Gara svētību, augšāmcelšanās un atalgojuma apsolījumi.
- **Noliegums:** Atkāpšanās, ko izraisa mīlestība pret pasaulīgu dzīvi vairāk nekā pret Kungu.

4. Šajā rakstvietā netiešu zemtekstu veidā divkārsa loma ir Sabatam. Pirmais sabata zemteksts norāda uz Dievu kā Radītāju un mudina būt uzticīgiem Viņa baušļiem (14:6-11) – otrs ar mūžīgas dzīves un glābšanas apsolījumiem paredz uzticīgo mirušo sabata dusu (14:9-13). Saikne šo abu struktūru starpā ir trešā eņģeļa vēsts un pamudinājumi 14:9-12.

Patšajā adventistu klasiskajā Dieva Vārda fragmentā ir iespējama pieaugošas gaismas nosta atjaunotne! Ja mēs Viņu nopietni meklēsim, mēs Viņu atradīsim. Un Viņš mūs atjaunos, definējot mūsu identitāti pat šajos grūtajos laikos un atklājot mums, ka adventa vēsts ir vēsts mūsu laikam. *Būdami Dieva Vārda atjaunoti, domāsim citādi un domāsim par iespējām!*

Domājot par iespējām

1874. gadā uz Eiropu tika nosūtīts pir-

mais adventistu misionārs Džons Nevins Endrjūss⁵, viņam sekoja citi, līdz Adventistu Baznīca kļuva par vienu no visplašāk izplatītām kristīgās misijas organizācijām visā pasaulē. Tas notika tāpēc, ka Dievam izdevās izmantot ļaudis, kas sāka domāt citādāk un domāt par iespējām.

Novēršot skatu no pionieriem un uzlūkojot sevi, var būt sāpīgi. Ir pagājuši jau 167 gadi, un Kristus vēl nav atnācis. Eiropa vairs nav kristīgs kontinents. Cilvēku domas ir piesaistītas visam kam, tikai ne Dievam, Bībelei vai adventam. Un var šķist, ka Baznīcai nemaz tik labi neveicas. Daudzi ir zaudējuši dūšu. Entuziasma pilnā kalpošana dažiem ir pārvērtusies apātijā. Bet problēma ir jaunas domāšanas trūkums un mūsu ļaužu bojāeja vīzijas trūkuma dēļ.⁶ Un tomēr Dieva Vārdā ir atjaunotne!

Lai Dieva Vārds atjauno jūs! Domājiet citādāk, domājiet par iespējām! Ticiet, ka “Dievam visas lietas iespējamas”⁷ un esiet optimisti, jo Viņš ir mūsu pusē. Atveriet acis un saredziet iespējas misijai mūsdienu Eiropā – tas ir uzdevums, kuru Dievs mums šodien

⁵ John Nevins Andrews.

⁶ Sal.pam. 29:18a.

⁷ Mt 19:26; Mk 10:27.

uztic!

Atgriešanās atpakaļ pie pamatiem ir labs pirmais solis. Ir četri pamati:

- Lūgšana.
- Dieva Vārda lasīšana.
- Spēka rašana citu iedrošinājumos un sadraudzībā.
- Dieva misijas veikšana.

Tāpēc *iesāksim* ar lūgšanu un turpināsim lūgt:

“Dievs, mūsu Glābēj, šī ir Tava misija. Mēs esam atkarīgi no Tevis. Bez Tevis mēs neko nespējam sasniegt.

Mēs zinām, ko Tu gribi: “Lai visi cilvēki tiek izglābti un nāk pie patiesības atziņas.” (1Tim. 2:4) Tu vēlies izmantot mūs kā savus darbarīkus un Baznīcu kā pestīšanas līdzekli, kas nes Evaņģēliju pasaulei.

Mēs zinām situāciju Eiropā. Mums ir brīvība, nauda un sociālās garantijas. Bet cilvēki nepazīst Tevi. Varbūt daži no viņiem ir auksti un vienkārši nevēlas neko dzirdēt par Tevi, bet mēs tomēr šaubāmies, ka tas patiešām tā ir. Varbūt mēs nemākam padarīt evaņģēliju pieņemami pievilcīgu, tādejādi laupot cilvēkiem visas iespējas atrast Tevi. Varbūt mēs esam sabojājuši evaņģēliju, kuru nesam ļaudīm, ar savu pašu vājumu, ar savu pagātni, ar saviem ieradumiem un komfortu. Varbūt evaņģēlija spēks ir pazudis mūsu dzīvē, un tāpēc evaņģēlijs, ko nesam citiem, arī ir bez spēka.

Mēs atzīstam, ka Tu esi Dievs, kam “visas lietas iespējamas”. Un Tu, “darbojamies mūsos ar Savu brīnišķo varu, spēj darīt daudz vairāk par visu, ko lūdzam vai saprotam”.⁸

Tāpēc mēs lūdzam:

Atjauno mūs ar savu Vārdu!

Atdzīvini mūsu ilgas pēc Tevis!

Atgriez atpakaļ Svētā Gara spēku domāt atšķirīgi no tā, kā mēs domājam agrāk!

Lai mēs pārstātu domāt saskaņā ar *mūsu* iespējām un sāktu domāt saskaņā ar *Tavām* iespējām!

Atgriez atpakaļ savu piedošanas vārdu par mūsu grēkiem un neizdarībām!

Atdzīvini mūsu garu un atjauno mūsos Tavas pestīšanas prieku!

Atjauno Tavas misijas spēku caur mums!

Āmen!

⁸ Ef. 3:20.

Normunds Ūdris,
adventistu Rīgas 5. draudze

Vēstule šodienas GALATIEŠIEM

„*Gods Dievam augstībā, un miers virs zemes cilvēkiem...*” (Lk. 2:14)

Kopīgi sabatskolā izdzīvojot Pāvila vēstuli galatiešiem, mēs pārdomājam tā laika draudzes dzīvi. Attiecinām to arī uz izaicinājumiem draudzei mūsu laikā, spriežam par Pāvila vēsts nozīmīgumu un teoloģisko domu interpretācijām. Aktualizējas senie un vienlaikus arī visos laikos nozīmīgie ticības dzīves principi – bauslība un evaņģēlijs, ticība un darbi, viltus mācības un to novirzieni, kā arī draudzes un kristīgā indivīda attiecības. Un tā, kā tam arī būtu jābūt, apspriežot būtiski nozīmīgus jautājumus, iekarstas diskusijas, sastopas dažādi viedokļi un domas. Un... ne tikai. Var iekarst strīdi, rasties aizvainojumi, dusmas un pat šķelšanās.

Protams, ka vēstuli galatiešiem šeit izmantoju kā ilustrāciju, bet dzīvē šādu diskusiju ir daudz un par dažādām tēmām. Tādēļ vēlētos kopā ar jums aplūkot vienu no iespējamajiem būtiskajiem klupšanas akmeņiem, kad draudzē notiek šķelšanās. Šis klupšanas akmens ir – *mana izpratne*. Mana izpratne, kura veido manu viedokli, nostāju un izpaužas attiecībās ar līdzcīvēkiem.

Šķelšanās

Par to, ka draudzēs notiek tādas lietas, nevajadzētu brīnīties. Pat vēl vairāk, ja mēs esam godīgi un reālistiski domājoši, tad nenoliegsim, ka tādas lietas nevar izslēgt arī turpmāk. Šajā gadījumā būtiskākais nav paši strīdi un šķelšanās, bet gan tas, kā mēs ar to tiekam galā.

Saistībā ar kristietību, Baznīcu un draudzi bieži tiek minēti un praktizēti divi jēdzieni; *doktrīna* un *dogma*. Skaidrojošā vārdnīca šos jēdzienus apraksta šādā veidā: *doktrīna* (no latīņu val.) – mācība, zinātne, izglītība, uzskatu un izteikumu sistēma. Savukārt *dogma* (no grieķu val.) – viedoklis, lēmums, pamatnostādne, neapstrīdama patiesība, kura nepakļaujas kritikai (kristietībā to apstiprina Baznīcas augstākā instance).

It kā jau nav nekā jauna vai nezināma, bet pamēģināsim šos jēdzienus attiecināt katrs uz savu personīgo izpratni. *Mana personīgā ticības dzīves un teoloģijas doktrīna vai dogma*. Pamēģināsim to aplūkot detalizētāk.

Kā veidojas dogma?

Mūsu ticībai, izpratnei un domām ir

katram savs gan sākums, gan attīstības gaita. Tā ir vide, audzināšana, izglītība, pieredze utt. Mēs pamazām atsijājam un uzkrājam to, kas mums ir noderīgs, to, kas mūs stiprina, iedvesmo, to, kas patīk, interesē utt. Nenoliedzami, ka tā veidojas savs viedoklis, uzskati un pārlicība. Tad mums ir vēlme ar kādu dalīties. Tiek meklēti domubiedri.

Kādā brīdī mūsu dzīvē ienāk ticība. Ejot uz priekšu ticības dzīvē, saprotam, ka Baznīcā arī ir jau noformulētas domas, uzskati un pārlicības. Mums tagad ir jāpārvērtē jau esošie izpratnes standarti un jānoformulē jauni. Tas var prasīt zināmu laiku un piepūli. Saplūstot mūsu izpratnei ar Baznīcas izpratni, mēs sākam dzīvot ar jaunām doktrīnām un dogmām.

Pilnveidojot un attīstot savu izpratni, mēs sākam izprast Baznīcā notiekošo. Jo labāk mēs notiekošajā orientējamies, jo labāk un ērtāk mēs jūtamies. Un tad, esot šajā ērtību stadijā, mēs pamazām sākam nostiprināt savu izpratni. Un ja kāds cits domā citādi, tas apdraud manis paša ērtības un morālo labklājību. Izsargājoties no apdraudējuma, mēs nostiprinām savu izpratni vēl pamatīgāk. Nostiprinām

to kā doktrīnu, līdz visbeidzot mana personīgā izpratne tiek pasludināta par dogmu. Tā kļūst par vienīgo, neapstrīdamo patiesību. Tā kļūst par manu prāta un sirds cietoksni.

Pierādījums tam ir negatīvā attieksme pret citādi domājošiem. Mēs nekad nevarēsim domāt vienādi. Mēs varam vienoties kādos jautājumos vai jautājumu kopumā, bet mēs vienalga katrs domāsim tik atšķirīgi, cik atšķirīgi indivīdi mēs esam.

Dilemma

Protams, es nepretendēju, ka mans izklāsts ir vienīgais un pareizais. Es to aprakstīju, lai iezīmētu kādas pārdomu vadlīnijas. Katram ir sava personīgā pieredze arī šajā jautājumā. Tomēr uzdrīkstēšos teikt, ka viedokļu un izpratnes sadursmes pastāv. Pat vairāk. Nevienā pasaulīgā jautājumā nav tik dedzīgi strīdi kā garīgajās lietās. Var jau teikt, ka tas tādēļ, ka garīgie jautājumi ir eksistenciāli svarīgi. Tomēr tas ir ļoti traģiski, kad personiskais viedoklis tiek pasludināts par dogmu. Tam pat nav jānotiek atklāti. Var smaidīt, bet sirdī glabāt rūgtumu, un tas agri vai vēlu novedīs pie problēmām attiecībās ar cilvēku, pret kuru šo rūgtumu izjūtam. Tas šķel draudzi. Un tad ir vērts rūpīgi pārdomāt, vai tur, kur ir šķelšanās, ir arī vieta Sv.Garam?

Pasludinot savu personīgo izpratni par dogmu, par vienīgo un pareizo, tiek laupīta vieta Dievam. Mana izpratne ir mans dievs! Bet Bībeles Dievs ir pavisam kaut kas cits. Bībeles Dievs mums atklāj mīlestību. Pasludināt savu izpratni par dievu nozīmē iecelt tronī savu egoismu. Egoisms nepazīst mīlestību. Iespējams, ka skarbi, bet cik tas ir patiesi, to katrs var pārdomāt savā sirdī.

Kā rīkoties?

Izvērsot skaidrojumu par dogmu, lasījām, ka tā ir kāda pamatnostādne, neapstrīdama patiesība, kura nepakļaujas kritikai. Teologiem ir tāds teiciens, ka "dzīve rit ātrāk nekā teoloģija". Tas nozīmē, ka kāda nenoliedzami laba mācība līdz īstenošanai dzīvē nonāk ar pamatīgu aizturi. Pat mūsu laikā. Tad, kad rodas jauns jēdziens vai ideja, tad tā ir:

- jānoformulē,
- jāpārbauda,
- jāapstiprina,
- jāizplata domājamajai auditorijai,

• jāapgūst, un tikai tad tā var nokļūt līdz īstenošanai dzīvē. Tam visam tiešām ir vajadzīgs laiks. Tādēļ arī baznīcas dogmātikā ir kāda iespēja. Nenolie dzami, ka dogmātisms ir vajadzīgs, lai mācība būtu stingri nopamatota un strukturēta, bet tas nenozīmē, ka dogmātisms ierobežo apziņu vai ka dogma nav loģiski apspriežama, vai papildināma. Līdzīgi arī ar personīgo izpratni – būtu labi, ja tā neierobežotu nedz mūsu pašu, nedz mūsu līdzcilvēku apziņu, un mēs būtu gatavi to loģiski apspriest un nepieciešamības gadījumā papildināt. Izdarīt to, rēķinoties ar līdzcilvēkiem, jo katram cilvēkam ir liela nozīme Dieva plānā. Un ir ļoti būtiski, vai lielajā

Būtu labi, ja personīgā izpratne neierobežotu nedz mūsu, nedz līdzcilvēku apziņu, un mēs būtu gatavi to loģiski apspriest un nepieciešamības gadījumā papildināt.

pasaulē un arī baznīcas mehānismā es esmu eļļas piliens, vai smilšu grauds?

Kā piemēru līdzdalīšu vairākus stāstīņus, kuri ir patiesi un risinājās laika posmā no 1844. līdz 1900. gadam. Pēc tam katrs lasītājs var pārdomāt, ko viņš domāja, lasot šos fragmentus:

Kādā lietainā dienā bariņš bērnu atgriezās no skolas. Lietus pieņēma spēkā. Tuvojoties mājām, bērni sāka skriet, lai ātrāk nokļūtu zem jumta. Tikai kāds mazs zēns, rūpīgi paslēpis zem prakšņa grāmatas, turpināja mierīgi soļot. Māte izliecās pa logu un sauca: «Skrien ātrāk! Tu galīgi salīsi!» Tomēr zēns nesatricināmi turpināja ceļu. Ienākot mājā, māte jautāja: «Kāpēc tu neskrēji?»

Zēns atbildēja ar pretjautājumu: «Vai tad Dieva Gara vadītiem cilvēkiem viss nav jādara pacietīgā lēnprātībā?»

Kāds cilvēks, kurš bija mācītāja dēls un kura senči bija mācītāji vairākās paaudzēs, vērojot notikumus un pasaules tendences (1844.-1900.), rakstīja, ka pasaulē notiek lielas

izmaiņas. Arvien uzstājīgāks kļūst nihilisms un liberālisms. Dieva uzturētās pasaules horizonts tiek aizstāts ar racionālu subjekta varu un loģiski pozitīvām zināšanām. Līdz ar to zinātnes atzinumu absolutizēšana kļūst par reliģijas surogātu, lai arī zinātne apgalvo, ka ir sarāvusi saites ar reliģiju. Ja Dievs tiks iznīcināts, tad cilvēkiem pašiem nāksies nest atbildību par visu notiekošo.

«Dievs ir miris...» paraksts – Nīče. «Nīče ir miris!» paraksts – Dievs. Šos uzrakstus varot izlasīt gan Vācijā kādā krogā uz sienas, gan kādā no Londonas metro stacijām. Gan-

drīz katrs ir dzirdējis šo teicienu un katram par to ir savs viedoklis. Tas ir saistīts ar Nīči, un arī daudzi kristieši ir gatavi zem šī teiciena parakstīties ar „Āmen!”. Tomēr, ja godīgi, tad „Dievs ir miris” ir izrauts no konteksta, un turpinājums tiek ignorēts, jo to nav ērti citēt. Bet turpinājums skan: „...mēs esam viņu nogalinājuši – jūs un es! Mēs visi esam viņa slepkavas!”

Jā, visi ir notikumu pārstāsti no F. Nīčes dzīves un darbiem. Arī gada skaitļi ir viņa dzimšanas un aiziešanas datumu. Taču tas nav būtiskākais. Ceru, ka tie, kam pietika pacietība izlasīt līdz galam, varēja izsekot līdzīgu savu domu gaitai un izpratnei. Vai tie tomēr nemēdz būt tādi mainīgi lielumi? Vai nav tā, ka ritot laikam un iegūstot jaunas zināšanas, mainās arī mūsu izpratne?

Kā mēs jūtamies? Kā tu jūties? Vai mana izpratne ir svarīgāka par mana līdzcilvēka izpratni? Netiesāsim viens otru, lai paši netiekam tiesāti! Kaut mums visiem tālākais dzīves gājums būtu ar mīlestības izpratni, draudzi vienojošs un Debesu Tēva mīlestību apliecinājošs!

GLĀBŠANA UN

Glābšana un kalpošana. Divi vārdi, kas raksturo Adventistu Baznīcas Jauniešu kalpošanas nodaļas darbu visā pasaulē. Tas ir darbs caur jauniem cilvēkiem uz jauniem cilvēkiem. Darbs, kuru mēs darām, jo mīlam mūsu Glābēju.

Vēl šī gada pēdējās dienās Jauniešu nodaļa ir strādājusi pie nākamā, 2012. gada plāna un tagad ir gatava prezentēt visiem Latvijas jauniešiem un citiem interesentiem.

Uzstādījums paliek nemainīgs kā visus šos gadus – uzrunāt jauniešus baznīcas sienās, mudinot tos darboties savā draudzē aktīvāk un aizsniegt tos jaunos cilvēkus, kas vēl neatrodas draudzē.

Janvāra, februāra, aprīļa, maija, septembra, novembra, decembra trešajā sabbatā Jauniešu nodaļa kopā ar klubu Vēstnieki organizēs laba un priecīga laika pavadīšanas pēcpusdienu pusaudžiem un jauniešiem **PA:GRIEZIE(n)S**. Šie pasākumi ir īpaši orientēti uz tiem, kuri ir ārpus draudzes. Informācija par pasākumu, iesaistīšanos, vai piedalīšanos – <http://www.pagrieziens.com/>

Labas tradīcijas ir jāturpina, tāpēc marta mēnesī, sākoties jauniešu lūgšanu nedēļai, notiks **Jauniešu Lūgšanu Nakts**, kur piedalās jaunieši no visas Latvijas, lai pavadītu laiku sadraudzībā, lūgšanās un īpašā atmosfērā.

Divas dienas jūnijā ir atvēlētas **Jauniešu Rallijam**, kad jaunieši tiek aicināti doties uz kādu Latvijas pilsētu, lai ar dažādu aktivitāšu palīdzību piesaistītu sabiedrības uzmanību vēstīj par Jēzu Kristu, Baznīcai. Šis pasākums notiks jau trešo gadu pēc kārtas.

Vasaras nometne **TeamWork 2012** šogad notiks 4. un 5. augustā. Nometne ir gada lielākais pasākums, tajā parasti ir aicināts piedalīties kāds viesis, kas uzrunā jauniešus, un 2012. gads noteikti nebūs izņēmums.

Īpaši sirsnīgs un jauniešu iemīļots pasākums ir oktobrī, kad jaunieši atver savu sirdi aicinājumam palīdzēt kādam, kam dzīvē klājas grūti. Tas ir labdarības pasākums **Ticības Festivāls**. Nākamgad tas notiks 20. oktobrī.

Visu nākamo gadu noteikti neizfiksīm bez semināriem, lekcijām, apmācībām, kas noteikti būs domātas arī jauniešiem. Tāpēc sekojiet līdz informācijai Adventes Vēstis, jauniešu lapā un draudžu ziņojumos!

Par visiem pasākumiem, jaunumiem un aktualitātēm lasi jauniešu lapā <http://jaunatne.adventisti.lv/>, kā arī seko līdz informācijai Jauniešu nodaļas *Twitter* kontā – <https://twitter.com/#!/jauniesi>

Bet, ja Tavai sirdij nav vienaldzīgs darbs ar jauniešiem, Tu zini, ka Dievs Tev ir devis aicinājumu kalpot un Tu vēlies savu enerģiju izlietot jauniešu kalpošanas darbā, iesaistoties pasākumu plānošanā un organizēšanā, tad raksti uz a.jauniesi@gmail.com, un Tev noteikti atradīsies vieta Jauniešu kalpošanas nodaļas komandā!

Sirsnībā,

*Inta Jākobsone
Latvijas dr. Sav. Jauniešu
nodaļas vadītāja
beraja@inbox.lv*

KALPOŠANA

Kāpēc būt draudzē?
Atbild mācītājs Ivo Roderts

Manuprāt, būtu jāsāk ar sākumu. Un tas ir – Dievs ir mīlestība. Viņa eksistences pamatbūtība ir mīlestība. Viņš eksistē trīs Personu harmoniskā vienotībā. Tāpēc nav brīnums, ka Dievs Savas mīlestības harmoniskajās attiecībās iekļauj arī mūs. Viņš ir paredzējis, lai draudze veicinātu harmoniju un vienotību starp Viņa sekotājiem šeit uz Zemes. Dievs vēlas, lai mēs dzīvotu

sabiedrībā, jo, tikai dzīvojot sabiedrībā, mums ir iespējas lietot mīlestību. Un tas ir svarīgi, jo Universa pastāvēšanas pamatā ir mīlestības likums – Dieva un Viņa radības ieinteresētības apkārtējos princips pretēji ieinteresētībai sevī.

Un nav labāks veids, kā lietot šo principu – izdzīvot to starp cilvēkiem, kuri, protams, katrs ir tik atšķirīgi no mums. Tieši dzīvojot starp cilvēkiem, mums visvairāk ir nepieciešama mīlestība un pazemība. Un būs godīgi – mums ne vienmēr tas izdodas. Diemžēl draudze ir bēdīgi slavēta konfliktu un nesaskaņu jomā. Kad mēs vēlamies, lai pārējie draudzē piekrist tam, ko mēs uzskatām par pareizu, mums ir tendence sajaukt vienotību ar vienveidību.

Bet Dievs vēlas, lai mēs vingrinātos harmonisku attiecību mākslā un lai mēs priecātos par daudzveidību vienveidības vietā. Tas nozīmē, ka mūsu uzmanība ir jāvirza uz citu, un ne savām vajadzībām. Šī ieinteresētība citos, ko sevī iemieso pats Dievs, ir īstais laimīgas sabiedrības pastāvēšanas pamats, kas darbojas starp cilvēkiem Jēzus organizētajā Baznīcā jau šeit virs zemes, un tā būs arī pamats laimīgai visu Dieva bērnu sadraudzībai Universā visā mūžībā. Tāpēc, vai Tu esi jauniecis, vai mācītājs, piederēt draudzei tā ir priekštiesība būt iekļautam Dieva mīlestības lokā.

JANVĀRIS 21 pa:griezīe(n)s	FEBRUĀRIS 18 pa:griezīe(n)s	MARTS 17 lūgšanu nakts	APRĪLIS 21 pa:griezīe(n)s
MAIJS 19 pa:griezīe(n)s	2012		JŪNIJS 16, 17 jauniešu rallijs
AUGUSTS 4, 5 teamwork			SEPTEMBRIS 15 pa:griezīe(n)s
OKTOBRIS 20 ticības festivāls	NOVEMBRIS 17 pa:griezīe(n)s	DECEMBRIS 15 pa:griezīe(n)s	

jaunatne.advertisti.lv jaunatne.advertisti.lv jaunatne.advertisti.lv jaunatne.advertisti.lv jaunatne.advertisti.lv

Ko tu dari otram, TU DARI JĒZUM

Tētis: Klau, Krū, vai tu lūdzu neatnestu jauno dienas avīzi? Parkā uz soliņa vecais vīrs to noteikti atkal ir atstājis.

Krū: Protams, es to varu, bet par zināmu samaksu!

Tētis: Kādu vēl samaksu!?

Krū: Tieši par diviem cepumiņiem.

Mamma: Bet, Krū, tas taču nav nekas grūts! Parks ir tepat līdzās, un tev patīk lidojumi pa parku.

Krū: Patīk jau patīk, bet par velti es neko nedarīšu! Tas nav laikmetīgi.

Tētis: Ko tu tur tagad vāuļo?

Mamma: Kas tās par laikmetīgām idejām?

Krū: Tur nav ko nesaprast. Turpmāk es vairs neko nedarīšu par velti! Vajag iznest atkritumus – divi cepumiņi –, pacelt papīru no zemes – viena piparkūciņa-, atnest avīzīti – maksājiet... Neviens šajā pasaulē neko nedara par velti!

Mamma: Tā nu gan nav tiesa,

Krū: Es, piemēram, daudz ko daru par velti.

Krū: Un tas ir ļoti nepareizi! Visi pie tā pierod. Nekādas peļņas! Tā darot, tiešām nevar tikt uz zaļa zara.

Tētis: Kur tu esi samācījies tādas gudrības?

Krū: Mans jaunais draugs – kaimiņmājas vārnēns – tā dzīvo jau sen, un viņam nekā netrūkst! Vienīgi viņam vairs nav neviena drauga. Bet tas nekas, es tagad esmu viņa draugs.

Krā: Kur tad palikuši visi viņa draugi?

Krū: Nu, viņi bija diezgan lieli muļķi un negribēja dzīvot pēc labajiem peļņas likumiem, un pārtrauca ar viņu draudzēties.

Mamma: Ak, tā? Nu, labi, tad varbūt darīsim tā - tu, Krū,

tagad man arī maksāsi par katru darbiņu, ko daru tavā labā.

Krā: Jā, un man arī! Es tik bieži kārtāju tavas mantas, klāju gultu un slauku istabu pilnīgi par baltu velti! Es vairs nebūšu tāda muļķe un dzīvošu laikmetīgi!

Krū: Paga, paga! Tas jau ir pavisam kas cits! Mēs taču esam ģimene! Jūs tā nevarat ar mani izrīkoties!

Tētis: Tiešām? Vai tavas peļņas likumiem ir izņēmumi?

Mamma: Zini, Krū, mēs esam DIEVA radījumi, un, ja DIEVS saviem radījumiem prasītu samaksu par to, ko VIŅŠ mums labu dara, tad ikviens jau sen būtu bankrotējis.

Krā: Jā, palicis pilnīgi nabags!

Tētis: Vai tad tu nezini, ka visu, ko mēs darām, mēs darām JĒZUM?

Mamma: Mēs tevi, Krū, mīlam, un mums pat prātā nav nācis gaidīt samaksu par mīlestības

darbiem tavā labā. Atceries, to, ko tu dari otram, tu dari DIEVAM.

Tētis: Tāpēc paliec labāk vecais, labais Krū, kuru mēs mīlam, aizlido pēc rīta avīzes un nāc brokastīs! Droši vien būs daudz jaunumu, jo ir taču Ziemassvētku laiks.

Krū: Labi, tūlīt būšu atpakaļ!

Stāstiņš

Roberts bija priecīgs, jo šodien ir svētdiena – ilgi gaidītā brīvdiena, kad varēs pagulēt ilgāk. Tā nu viņš pagriezās

uz otriem sāniem un turpināja saldi gulēt.

Bet ap pulksten 8:00 no rīta iezvanījās telefons. Roberts bija ļoti pārsteigts, jo tas, izrādās, bija JĒZUS. Viņš apsolīja, ka pulksten 15:00 apciemos Robertu. Tas ļoti iepriecināja zēnu, bet arī satrauca, jo Jēzus būs īpašs ciemiņš. Viņu vajadzēs pienācīgi sagaidīt. Tāpēc Roberts nekavējoties sāka rīkoties.

Viņš tūlīt piecēlās un saprata, ka savu istabu kārtīgi vajadzēs sakārtot. Visas mantas, spēles jāsaliek pa vietām, un spēļu trases nāksies novākt. Zem gultas pamestās zeķes jānoliek atpakaļ skapī. Izmētātās skolas grāmatas jāsaliek atpakaļ plauktā, un paklājs arī prasījās pēc atbrīvošanas no putekļu armijas. Nekad agrāk viņš nebija bijis tik satraukts! Ak, jā! Vēl taču bija jāsameklē kāds našķis gaidītajam ciemiņam! Vai Jēzum garšo čipsi? Un kā ar trīsdaļīgo saldējumu, ko var nopirkt lielveikalā? Jā, darba bija daudz.

Vispirms Roberts sāka ar istabas tīrīšanu. Bet lāgā nebija pabeidzis kārtot savas mantas, kad pēkšņi kāds neatlaidīgi piekļāvēja pie durvīm. Roberts steidzās atvērt, domādams, varbūt Jēzus jau atnācis. Bet izrādījās, tas bija tikai Antons no kaimiņu mājas. Viņa vecāki par viņu īpaši nerūpējās, un viņš bieži nedabūja kārtīgi paēst. "Robert, esi draugs, iedod man, lūdzu, kaut ko paēst, jo tētis ar mammu atkal dzer! Vai iedosi?" Antons lūdzoši vaicāja savam klasesbiedram. "Piedod, draugs, bet es tagad tev neko nevaru iedot, jo esmu ļoti aizņemts. Šodien pulksten 15:00 mani apciemos Jēzus. Man jābūt līdz tam laikam gatavam Viņu uzņemt. Pienāc varbūt vēlāk."

Roberts cītīgi turpināja savus mājas darbus, un tad atkal pie durvīm kāds klauvēja. Roberts nodomāja: „Vai tiešām Jēzus jau klāt?” Bet tas bija mazais Toms, kurš mācījās mājas apmācībā un uz skolu katru dienu negāja. Viņš lūdza: "Vai tu, lūdzu, nevari man palīdzēt izpildīt matemātikas mājasdarbu? Man rīt skolā būs ieskaite." Roberts norūpējies atbildēja: "Es tiešām tagad nevaru. Varbūt atnāc vēlāk. Man šobrīd nav laika. Pēc divām stundām atnāks Jēzus, bet man vēl tik daudz darāmā."

Roberts turpināja uzpost māju. Pēc brīža vēl kāds klauvēja. Tā bija jau trešā reize, kad kāds traucēja zēnam strādāt. Šoreiz durvīs stāvēja viņa kaimiņiene un lūdza, lai viņš palīdz viņai aiznest smagās somas. Roberts zināja, ka viņa dzīvo piecas mājas tālāk. Arī šoreiz Roberts sacīja: "Es saprotu, ka jums ir smagas somas, bet es tiešām nevaru jums palīdzēt, man tūlīt nāks ciemiņš. Varbūt paprasiet, lai pretējā dzīvokļa kaimiņš Jums palīdz."

Roberts visu sakārtoja, un gatavojās Jēzus atnākšanai. Viņš bija nopircis veikalā gardumus un arī trīsdaļīgo saldējumu, bet Jēzus kā nenāca, tā nenāca. Pie durvīm arī vairs nekļāvēja. Tikai telefons iezvanījās.

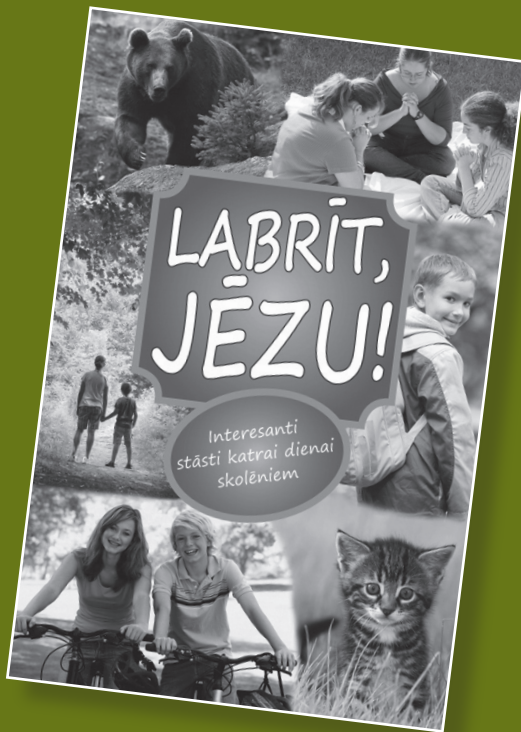
Tas bija Jēzus. Roberts Viņam vaicāja: "Kāpēc Tu neatnāci? Es taču Tevi ļoti gaidīju!"

Bet Jēzus telefona klausulē atbildēja: "Es taču pie tevis jau trīs reizes nācu, bet tu mani atraidīji."

Tikai tagad Roberts saprata, ka, palīdzot citiem, mēs palīdzam Jēzum.

Nekad neaizmirsīsim, ja pie mums nāk kāds nabadzīgs vai bezpalīdzīgs cilvēks, patiesībā tad pie mums nāk Jēzus, mūsu Labais Draugs. Ja mēs atraidām tos, kuriem nepieciešama palīdzība, tad mēs atraidām Jēzu. Izlasi Bībelē Mateja evaņģēlijā 25:31-46! Lai Jaunajā gadā Tev ir daudz brīnišķīgu piedzīvojumu ar Jēzu!

Ir iznākusi jauka grāmata bērniem un pusaudžiem ar interesantiem stāstiņiem katrai dienai, ko var lasīt skolēni paši vai kopā ar vecākiem. Grāmatā ir arī labākie bērnu zīmējumi no Bērnu un pusaudžu festivāla „Varavīksne”. Grāmatu var iegādāties izdevniecības PATMOS grāmatu galdā.

Kas ir Jēzus?

Zīmējumu izstāde - konkurss bērniem un pusaudžiem

Uzzīmē vai uzglezno zīmējumu par kādu no šiem **7 tematiem**, ko Jēzus ir par sevi teicis un kā tu to iztēlojies:

- ES ESMU vinakoks
- ES ESMU durvis
- ES ESMU labais gans
- ES ESMU dzīvības maize
- ES ESMU ceļš, patiesība un dzīvība
- ES ESMU augšāmcelšanās un dzīvība
- ES ESMU pasaules gaisma

Labākie darbiņi tiks izstādīti Rīgā, Baznīcas ielā 12 a un **būs apskatāmi 24. martā Bērnu un pusaudžu Bībeles festivāla laikā**. Katrā zīmējumu grupā tiks izlozēta viena **spechalva** un būs mazi **pārsteigumi** visiem zīmējumu izstādes dalībniekiem.

Zīmējumus tiek aicināti zīmēt vai gleznot bērni un pusaudži **vecumā līdz 14 gadiem**. Var zīmēt uz **A4 un A3** lapas formātiem.

Zīmējuma lapas otrajā pusē jānorāda **konkursa temata grupa** (piemēram, ES ESMU durvis) **savs vārds, uzvārds, vecums un draudze**.

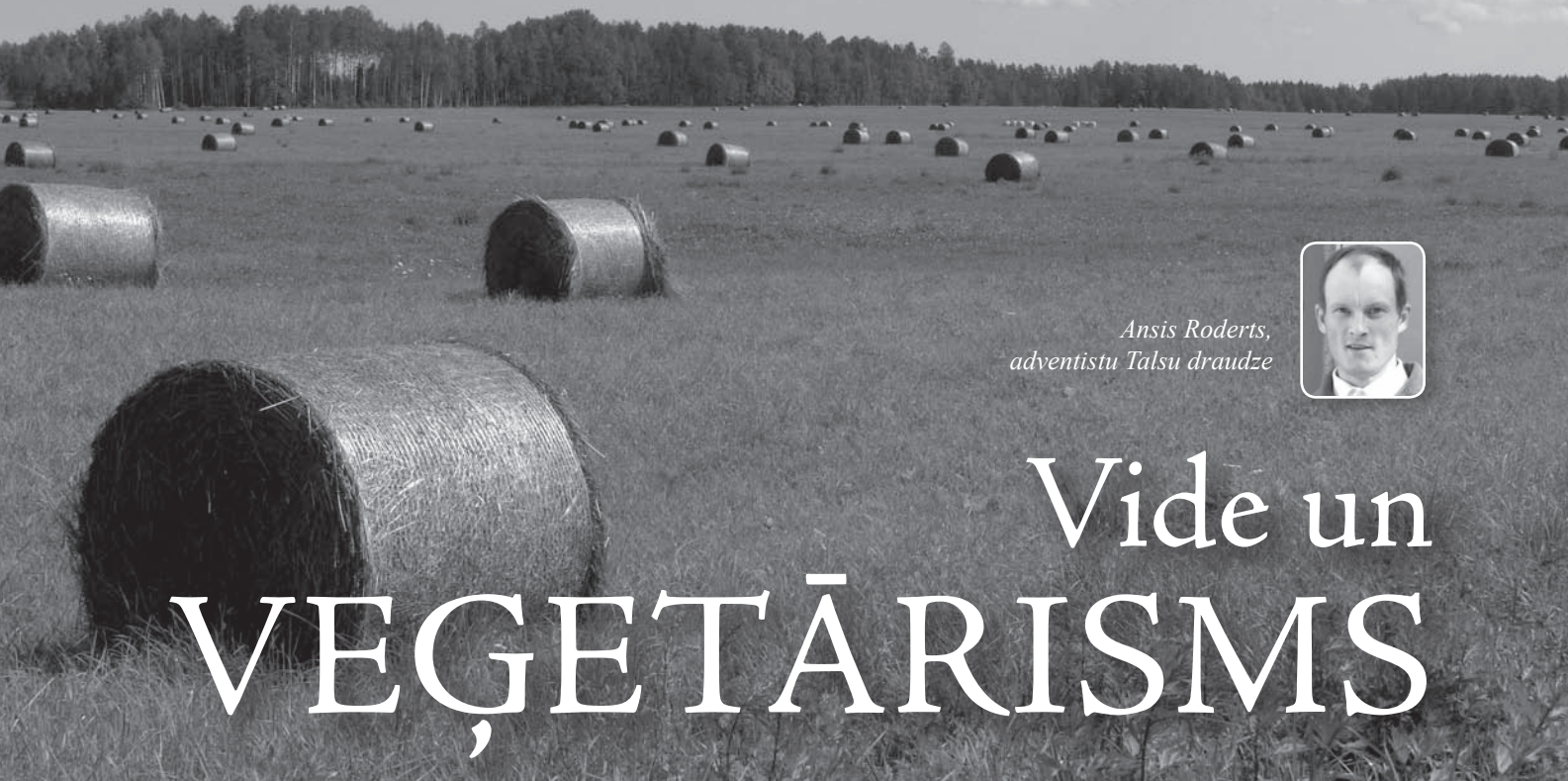
Aktivizējiet savus bērnus un organizējiet savās draudzēs janvārī un februārī zīmējumu izstādi „Kas ir Jēzus?”.

Pēc tam atsūtiet darbiņus uz Rīgu vai nododiet līdz 2012. gada 12. februārim.

Adrese: Baznīcas iela 12a, LV – 1010, Rīga, Izstādei - konkursam „Kas ir Jēzus?”, Mārietei Lipskai

Rīko Adventistu baznīcas Bērnu kalpošanas nodaļa. Info mob. 29869979

Ansis Roderts,
adventistu Talsu draudze

Vide un VEĢETĀRISMS

Mūsdienās varam runāt par veģetārismu, balstoties uz daudziem pētījumiem medicīnā un uzturzinātnē. Arī Pasaules Veselības organizācija par vislabāko ir atzinusi veģetāru uzturu. Taču šoreiz vēlos jautājumu aplūkot no cita, pavisam neierasta redzespunkta, – vides aizsardzība.

Kopš dzimšanas esmu veģetārietis. Lai gan pasaulē veģetārieši vēl ir vairākumā nabadzības dēļ, Latvijā būt par veģetārieti vienmēr ir bijis izaicinājums, jo, pateicoties saviem dabas resursiem un sīkstajam garam, uz kopējā pasaules fona latvieši vienmēr ir bijusi turīga tauta, kam gaļas uzturs ir ikdiena. Mūsdienās sabiedrība ir mainījusies, kļuvusi iecietīgāka pret citādi domājošiem, taču gadās piedzīvot arī līdzīgu attieksmi, kādu, kļūdams par veģetārieti, piedzīvoja brālis Leonards Šarīpovs padomju laikos – viņu apvainoja bērna badā mērdēšanā un beigās atņēma sludinātāja apliecību.

Un tomēr – kāpēc veģetārisms? Kad veģetārisma ideja sasniedza Latviju, tad iemesls gandrīz nepārprotami bija viens – „tā saka Elena Vaita”, un punkts. Nekādu citu pierādījumu un pamatojumu nebija. Mūsdienās varam runāt par veģetārismu, balstoties uz daudziem pētījumiem medicīnā un uzturzinātnē. Arī Pasaules Veselības organizācija par vislabāko ir atzinusi veģetāru uzturu. Taču šoreiz vēlos šo jautājumu aplūkot no cita, pavisam ne-

ierasta redzespunkta, tas ir – vides aizsardzība.

Pirms kāda laika manu uzmanību pieņēma fragments no Latvijas Radio 1 ziņu rullīša. Slavenais „The Beatles” mūziķis Pols Makartnijs, veģetārietis, 2009. gada 12. martā uzstājās Eiropas parlamenta debatēs Briselē, aicinot pasauli atteikties no gaļas uztura katras nedēļas pirmdienā. „Būtu lieliski, ja mēs varētu turpināt ēst tā, kā mēs ēdam, taču mūsu rokā ir mūsu zemes un bērnu nākotne, un, ja mēs neko nedarīsim lietas labā, būs īsta globālā katastrofa. Ne tikai man, kā citi saka, ir šie „šaurie” uzskati – tā domā daudzi. Un ja jūs uzskatāt, ka man nav taisnība, pierādiet to! Jūs redzēsiet, ka nekas nesanāks. Mums ir problēma, un tā ir jārisina.” Kāpēc tāda skarba valoda? Izrādās, ka jau vairāk nekā 20 gadus zinātnieki ir pārliecināti par vienu – gaļas uzturs ir būtisks iemesls globālajai sasilšanai. Vai ir kāds pamatojums tam, ka pasaules problēmas risināmas tik ekstrēmi? No 1950. -1990. gadam gaļas ražošana pasaulē ir pieaugusi trīs reizes. Tieši

attīstītās valstīs ir tās, kas patērē visvairāk gaļu, rēķinot uz vienu iedzīvotāju. Vēl salīdzinoši nelielam procentam pasaules iedzīvotāju gaļas uzturs ir ikdiena, taču Rietumu kultūras spiediens uz jaunattīstības valstīm var ātri novest pie tā, ka gaļas patēriņš pieaug ģeometriskā progresijā.

Speciālisti apgalvo, ka ir trīs galvenie pamatiemesli, kas apdraud ekoloģisko sistēmu – nabadzība, iedzīvotāju skaita pieaugums un siltumnīcas gāzu ražošana. Iedzīvotāju pieaugums rada spiedienu uz pārtikas ražošanu, kas savukārt vairo siltumnīcas efektu. Izvēloties augu valsts uzturu, cilvēks var desmitkārtīgi samazināt pārtikas ražošanai nepieciešamo lauksaimniecības zemju platību.

Ja cilvēki pasaulē apēstu par 10% mazāk gaļas, paliktu pāri 63 milj.t. izaudzēto graudu. Ja šo pārpalikumu tiešā veidā izmantotu cilvēku uzturam, tad 2 gadus varētu pabarot visu pasauli.

Lai gan Latvijā, kur lauksaimniecības zemes ir aizaugušas, vēl lielā skaitā atrodami dabīgie ūdens resursi, ir pietiekams nokrišņu daudzums, palielinot

gaļas ražošanu, spiediens uz vidi nav tik izteikts, taču globālā mērogā lopkopības industrija rada vairākas problēmas:

Piesārņojums no lauksaimniecības ķimikālijām un lielajām fermām. Lielākā daļa no izaudzētās labības tiek izmantota lopbarībā. Tas ievērojami palielina lauksaimniecības ķīmiju patēriņu. Lauksaimniecības ķīmijas un kūts atkritumus speciālisti uzskata par galveno ūdens piesārņotāju. Ūdenī nonāk slāpekļa savienojumi, fosfāti, kālijs, smagie metāli (varš, cinks, kadmijs), nitrāti.

Siltumnīcas gāzu ražošana. 20% no metāna izmešiem rodas lopkopībā (vairāk nekā 100 milj.t.g.). Govju zarnu trakts ir gāzes ģenerators. Govīm tas ir īpaši raksturīgi – tās izdala metānu daudz vairāk nekā cilvēks vai citi mājdzīvnieki. Gaļas ražošana piesārņojuma ziņā neatpaliek no transporta piesārņojuma.

Dzeramā ūdens patēriņš. Uz vienu amerikāni dienā tiek patērēts 378 l ūdens sadzīves vajadzībām. Tikpat daudz ūdens nepieciešams, lai vienam amerikānim nodrošinātu gaļas uzturu. Dzeramā ūdens rezerves gan Eiropā, gan Amerikā draud izsīkt.

Mežu izciršana jaunām lauksaimniecības zemju platībām. Mežs pasargā augsnes virskārtu no erozijas, sagādā skābekli, regulē klimatu, mazina plūdu iespējamību, attīra ūdeni, saglabā lielu dzīvnieku un augu dažādību. Latīņamerikā 20 gados izcirsti 20 milj. ha tropisko mūžzaļo lopkopības vajadzībām, Centrālamerikā un Dienvidamerikā tiek izcirsti 2 milj. ha katru gadu. Līdzīgi ir arī Indonēzijā un citur. Cilvēku vēderi apēd pasaules plaušas...

Modificēšana. Pieprasījums pēc lopbarības ir daudz straujāk augošs nekā pēc cilvēku pārtikas, tāpēc modificē augus, lai sagādātu pēc iespējas vairāk un lētākus izejmateriālus dzīvnieku barībai. Piemēram, cilvēks, kas lieto veikalā pirktu gaļu, apēd vairāk modificētas sojas nekā veģetārietis, kas pērk sojas pupiņu izstrādājumus.

Pazaudētās uzturvielas. Graudus pārstrādājot gaļā, tiek zaudēts 85-90% olbaltumvielu, 99% ogļhidrātu, 100% šķiedrvielu. Tas viss nonāk atkritumos un lielā mērā piesārņo vidi.

Augsnes noplicināšana. Intensīvā lauksaimniecība noplicina augsni. Amerikā pirms 200 gadiem bija 51 cm bieza

augšnes virskārta, šobrīd – vidēji 15 cm. Erozijas radītie zaudējumi ir 18 miljardi dolāru gadā.

Pasaules Veselības organizācija iesaka valstīm samazināt subsīdēšanu tādu produktu ražošanai, kas nesatur šķiedrvielas, bet holesterīnu. Taču, tā kā iedzīvotāju pieprasījums pēc gaļas ir iespaidīgs (mūsdienās vidusmēra eiropietis lieto vismaz 10x vairāk gaļu uzturā nekā tas ir bijis jebkad iepriekš), pretēji šim norādījumam lielākā daļa subsīdiju tiek izlietota tieši dzīvnieku valsts produktu ražošanai.

Ja, ņemot vērā Pola Makartnija aicinājumu, eiropieši atteiktos no gaļas ik pirmdien, globālās sasilšanas draudi mazinātos par 80%.

Šī ziņa sabiedrībā izsauca arī asu pretestību. Makartnija ideju opozicionāri, britu deputāti, netālu no Eiropas parlamentabijasarīkojušidemonstratīvu gaļas cepšanas akciju, lai parādītu, ka gaļas ēšanai nav nekāda sakara ar globālo sasilšanu. Protams, izpratne par globālo sasilšanu ir atkarīga no tā, vai ticam, ka cilvēces rīcībai ir sekas un ka „visa zeme cieš galīgi nomākta bēdās zem lāsta smaguma” (Jer. 23:10). Laikmets mums uzliek prasības, un daudzas mēs uztveram labprātīgi. Ja vēlamies dzīvot tīrā vidē, mums jāšķiro atkritumi un tos jānogādā attiecīgajās vietās. Ja vēlamies peldēties tīros, dabīgos ūdens rezervuāros, jāpārtrauc lietot lauksaimniecības ķīmijas un jāizvēlas pēc iespējas videi nekaitīgāki higiēnas līdzekļi. Ja vēlamies elpot tīrāku gaisu, mums jāpērk dārgas ekonomiskas lampas, jāliek saules kolektori uz māju jumtiem, jāizvēlas

ekonomiskākas mašīnas, vairāk jāpārvietojas ar sabiedrisko transportu vai velosipēdu. Ja lielāko dienas daļu pavadām sēdus, telpās un pie datora ekrāna, tad nākas vairāk domāt par mērķtiecīgām fiziskām aktivitātēm svaigā gaisā. Ja gribam dzīvot veselīgāk un saglabāt pasaules klimatu, vismaz vienu dienu nedēļā jāatsakās no gaļas uzturā...

Loģiski būtu spriest: Kristus drīz nāks, un pasaule tik un tā ies bojā. Mēs šo zemi neizglābsim, tā ir lemta ugunij. Varbūt domājot par to, ko mēs darām

un nedarām, varam pazaudēt svarīgāko – Kristu –, kļūstot par burta kalpiem un pazaudējot mīlestību pret līdzcilvēkiem.

Tomēr konsekventi risinot cilvēces problēmas, mēs daudziem varam būtiski uzlabot dzīves kvalitāti. Mēs parādām, ka mums rūp cilvēks un cilvēce. Mēs jūtam līdzīgu bēdās un vēlamies tās atrisināt. Ja arī mēs dzīvojam pasaules pēdējās dienās, kāpēc tās nedarīt pēc iespējas patīkamākas? Mārtiņš Luters teica: „Ja es zinātu, ka rīt nāks Jēzus, es šodien iestādītu ābeli.”

Veģetārisms mūsdienās ir iekļauts pasaules globālo jautājumu sarakstā. Un man aizdomāties liek jautājums, kāpēc tādām populāram mūziķim kā Polam Makartnijam, kuram dzīvē nekā netrūkst, galvā ir radies „šaurais viedoklis”, ka atteikšanās no gaļas varētu palīdzēt cilvēces problēmu risināšanā? Vai tas ir tikai politisks gājiens, kam ir gadījuma raksturs, vai arī mērķtiecīga epizode no Dieva lielā plāna?

Izmantoti Endrjūsas Universitātes profesora Vinstona Krega (Winston J Craig, PhD, RD) lekciju materiāli.

Sagatavoja
Aidis Tomsons

Caur “citplanētiešiem” PIEDIEVA

Par krievu adventistiem latvieši zina maz – līdzīgi kā laicīgajā presē, arī adventistu vidū ir divas kopienas. Bet žēl. Mācītājs Oļegs Mihailovs ir viens no aktīvākajiem, redzamākajiem. Un viņa ģimenes ceļš pie Dieva ir bijis dramatisks.

Vai tu vari pastāstīt, kā tu kļuvi ticīgs? Vai tavi vecāki bija adventisti, vai tu pats atradi Dievu?

Ticību es atradu pats, taču pateicoties tiem notikumiem ar manu sievu, kuri vēlāk tika aprakstīti laikrakstā Rīgas Balss (1991. gada 21. augustā).

Ko tev nozīmē ticība Dievam?

Tā ir pati dzīve visās tās izpausmēs – plāni, domas, darbi, attiecības ar cilvēkiem. Ja ticība maina visu cilvēka dzīvi, kā mums ar sievu, tad labāk par ticības nozīmi mūsu dzīvē pateikt vairs nevar.

Kā Tu kļuvi par mācītāju?

Piedāvāja. Es pēc profesijas esmu radiomehāniķis un nekad nedomāju, ka mainīšu savu nodarbošanos. Es tolaik biju Rīgas 6. draudzes vecākais, bet vēl pirms tam vadīju jauniešus Rīgas 4. draudzē. Un pirmā mana draudze, kur mani nosūtīja kā mācītāju, bija mazā Bolderājas draudze, kura izveidojās pēc svētdienas skolas darbošanās vietējā bibliotēkā. Pēc tam pārsūtīja uz Rīgas 2. draudzi, bet vēlāk manai kalpošanai pievienojās Rīgas 4. draudze. Taču man līdz šim brīdim liekas, ka es par mācītāju vēl tikai kļūstu... Vēl daudz ko jāiemācās un kalpošanā daudz ko jāpilnveido.

Kas ir grūtākais mācītāja darbs?

Draudze pastāv cilvēku dēļ, tā ir vieta, kur apvienojas gan grūtsirdīgie cilvēki un tie, kuriem ir vajadzības, gan salīdzinoši veiksmīgi ļaudis. Tad nu sekmēt šo cilvēku vienotību – tas ir visgrūtākais mācītāja kalpošanā.

Tavuprāt, vai ir kāda atšķirība starp krievu un latviešu adventistiem? Ja jā, tad kāpēc?

Starp adventistiem atšķirību nav – ja cilvēks ir pieņēmis vēsti par glābšanu ar visu sirdi, tad apustuļa Pāvila vārdi, ka nav vairs ne pagānu, ne jūdu, ietekmē mūsu nacionālo atšķirību izpratni. Jebkurā gadījumā, tā tam ir jābūt. Lai gan, protams, ir atšķirības mentalitātē, informatīvajā telpā, dažādu jautājumu risināšanas veidos. Visbeidzot, valodu barjera paliek kā šķirošs faktors, jo vairums gados veci krieviski runājošie nerunā latviski. Taču visas šīs atšķirības var

sadalīt tikai neticīgus cilvēkus, bet patiesus adventistus tās tikai bagātina un papildina.

Cik ļoti krīze ir ietekmējusi adventistus Latvijā?

Jā, cilvēki vairāk laika sāka veltīt darbam. Un bieži vien viņi paši to nenosaka – ja vairāk necentīsies darbā, tad var palūgt... Un arī darba vietas daudzas ir beigušas pastāvēt. Arī manās draudzēs cilvēku skaits ir sarucis – viņi ir aizbraukuši peļņā uz bagātākām valstīm. Šķiet, ka visgrūtākais man ir tas, ka pazūd jaunieši – viņi neredz savu vietu šeit, Latvijā, un arī aizbrauc.

Kādu tu redzi adventistu draudžu nākotni tuvākajos gados?

Ticu un ceru, ka draudze savā darbā mainīsies. Pat tagad, lai gan cilvēki dodas peļņā, draudzēs nebeidzas kristības. Tās notiek, pateicoties darbam ar jauniešiem un bērniem. Domāju, vairāk uzmanības vajag veltīt personīgiem kontaktiem, individuālai evaņģelizācijai. Un šeit labas izrādīsies arī daudzas tehniskās iespējas – internets, radio un televīzija. Vajag parādīties vairāk dažādām draudzēm ar atšķirīgām dievkalpošanas formām.

Igors, Ilja, Oļegs un mamma. 2010. g.

Turpinājumā saīsināta publikācija laikrakstā "Rīga Balss" 1991. gada 21. augustā. Intervija ar Oļega sievu Svetlanu "Viss sākās no trijstūra".

Svetlana, kā viss sākās?

Ar brīnumiem, kuri vienmēr bija ar mani...

Piemēram?

Piemēram, es reizēm mājās redzēju spokus. Turklāt, kā man likās, es vienmēr paliku pārliecināta ateiste. Vai arī pēkšņi mani pārņēma pat dzīvnieciskas bailes... Bija arī kādu noteiktu notikumu pareģojumi. Piemēram, svaiņa nāvi es savā apziņā redzēju mēnesi pirms viņa aiziešanas. Bet kopumā, ja atklāti, es dzīvoju parastu dzīvi. Un tad parādījās "Mistiskais trijstūris". Protī, tā bija rakstu sērija žurnālā "Molodjož". Man gribējās kļūt labestīgākai, palīdzēt citiem. Gribējās ticēt, ka man ir kādas ekstrasensa dotības, saikne ar Kosmosu... Tad es nolēmu, ka ceļš pie Kristus ved caur brīnumiem, caur cilvēku glābšanu ar savu domu spēku. Gāju, klausījos Muhortova lekcijas. Pēc tam braucu pie tantes uz laukiem (viņa ir invalīde) un veicu dažādas

kustības ar rokām, izārstēju viņu no stipras migrēnas. Un pirmo reizi sajutu savās rokās īpašu spēku. Bet reiz, kā bija stāstījis P. Muhortovs, pirms miega man galvā sāka veidoties dažādas frāzes. Ne no kā. Ne no kurienes. Es tajā laikā jau ārstēju daudzus paziņas un radniekus. Man bija sapnis iestāties īpašā kontaktētāju klubā. Turklāt es tajā laikā biju arī iemācījusies... lidot.

Miegā vai nomodā?

Sākumā miegā. Pēc tam VIŅI man iemācīja atdalīt dvēseli no ķermeņa...

Kas ir VIŅI?

Tās būtnes, kas kontaktējās ar mani. Viņi gan neiepazīstināja ar sevi, viņi vienkārši ar mani sazinājās. Jautāja, kā mani sauc, prasīja par vecumu, vai man ir bērni? Savas sajūtas es pierakstīju diensagrāmatā, lai gan viņi man aizliedza to darīt.

Es toreiz to sapratu šādi: uz zemes dažādās plāknēs pastāv dažādas pasaules. Vienkārši mēs par tām neko nezinām. Viņi, piemēram, teica, ka vienā no šīm plāknēm ir nevis 5, bet 3 kontinenti. Bet kopumā mūsu attiecības kļuva arvien ciešākas un savstarpējā uzticēšanās – lielāka. Arvien spēcīgākas kļuva arī manas ekstrasensa spējas. Es jau varēju ar domu spēku apslāpēt iedarbinātas automašīnas motoru, devu domās pavēles dzīvniekiem, redzēju ar aizvērtām acīm, darīju citus brīnumus.

Kā sākās konflikts?

Tajā dienā, kad man uzdāvināja Bībeli. VIŅI sāka mani pārliecināt, ka man Mūžīgā grāmata nav vajadzīga; sak, viņi paši man var visu iemacīt. Sāka mani uztraukt, modināt naktīs, zvanot ausī vai ar sāpēm, it kā dedzinot pēdas. Es sāku gulēt ne vairāk par 3-4 stundām diennaktī. Reiz "gaišie brāļi" sāka man draudēt, ka paņems līdzī uz jaunajām pasaulēm. Un, pats galvenais, man radās pastāvīga sajūta, ka VIŅI kļuvuši ļauni.

Vai tajā laikā jau lasīji Bībeli?

Centos. Bet jau pēc pirmās rindiņas manas smadzenes tika “bloķētas”. Jēga līdz apziņai nenonāca. Un tad sākās kontakts ar citplanētiešiem. Nezinu, vai tas bija nomodā vai sapnī, bet es lidoju, nokļuvu citplanētiešu kuģī, sarunājos ar vienu no viņiem. Vispār to ir grūti paskaidrot... Sajutos kā kaut kāds enerģijas kamols. Vajadzēja tikai pietuvināt roku slēdzim, kad tas sāka dzirksteļot. Manī vairs nebija nekā no pašas, es darīju tikai to, ko lika VIŅI. Visbeidzot, vienudien VIŅI paziņoja, ka Kristus ir jau atnācis un ir manā ķermenī. Man kļuva baigi, un es dzirdēju jaunu pavēli: tev ir jāmirst, un tad Kunga dvēsele, kas tevī ieslodzīta, atbrīvosies un nokļūs pie ļaudīm. Mani steidzināja: ātrāk mirsti, ātrāk, pēc 5 minūtēm jau būs par vēlu!

Bet krīzi izdevās pārvarēt...

Ne vienā dienā. Mamma mani aizveda pie psihiatra. Viņš mani izmeklēja un teica, ka nav nepieciešams mani hospitalizēt. Vienīgi ieteica mammai apmeklēt mācītāju. Un tad es atkal – sen iepriekš vienreiz biju bijusi – aizgāju uz Adventistu draudzi.

Un palika vieglāk?

Drīzāk sākās visgrūtākais. Mājās sākās visstākais poltergeists. Mammu sāka mētāt pa gultu. Sienas pulkstenis sāka iet citā ritmā, sekundes skaitītāja palēlinātā ātrumā. Un 3 dienas – balsis, balsis, balsis. Laipnas, mīļas un tikai ar vienu lūgumu: “Svetiņ, lūdzu, nomirsti!”

No rīta zvanīju mācītājam Ērikam un teicu, ka atkal gribu mirt. Viņš teica, ka nāve būs mans grēks. Šie vārdi tad arī bija grūdiens manai otrajai dzimšanai, manai jaunajai dzīvei, kas saistīta ar ticību, ar Baznīcu.

Programmas “Cerības balss” uzņemšanas laikā.

pakal. Reizēm iznāca aprunāties ar cilvēkiem, kas nāca ārā no dievnama. Iepazinos ar mācītāju Ēriku Galenieku. Vēroju,

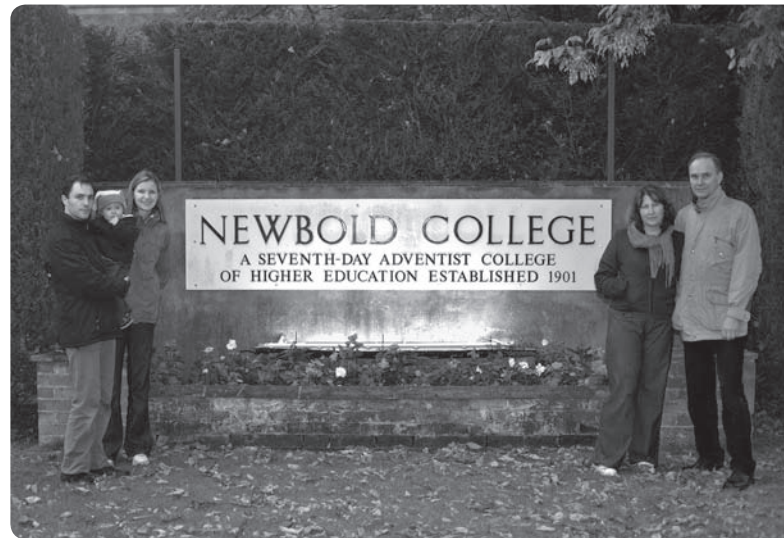
Par to, kā viss beidzies pēc publikācijas “Rīgas Balsī”, un vai kādreiz VIŅI Svetlanu vēl apciemo, Oļegs raksta šādi:

“Kas notika pēc tam? Pēc tam Sveta kristījās, bet es vienkārši vēroju. Domāju: “Palūkosim, kur atkal “iekritusi” mana mīļā sieva.” Bet jau pirmajos mēnešos viņas došanās sestdienās (un ne tikai sestdienās) uz draudzi labvēlīgi ietekmēja gan viņu pašu, gan atmosfēru mājās. Man patika, ka sestdienās vienmēr bija klāts svētku galds. Es viņu sestdien no rīta aizvedu uz dievnamu un tad pēcpusdienā braucu

ieklausījos... Redzēju, kā acu priekšā mainās mana sieva. Lai gan bažas bija ilgi, sak, mazums sektu spēj darīt brīnumus – es tomēr sapratu, ka pārmaiņas ir reālas.

Sākumā gribēju, kā saka, izvest šos “sektantus” tīros ūdeņos. Sāku pētīt – kas tie adventisti tādi ir? Izlasīju visu, ko varēja atrast enciklopēdijās un ateistu literatūrā (citas tolaik nebija). Taču viņu ironiju par Kristus atnākšanu un pravietojumiem jau uztvēru ar skepsi, jo zināju, ka kaut kas man neizskaidrojams un nezināms eksistē. Bet kā saprast, kur ir patiesība un kur maldi – nezināju.

Sāku biežāk izjautāt mācītāju Ēriku, lai dzirdētu, ko viņš saka, un pēc tam izanalizētu viņa atbildes. Un tad kārtējā sarunā, atceros, es viņam pateicu: “Tu visu laiku man saki, ka tā ir rakstīts Bībelē. Klau, varbūt man vajag Bībeli kopā ar Tevi izpētīt, nevis klausīties tikai gatavas atbildes.”

Svetlana un Oļegs kopā ar meitu un znotu. 2009. g.

Ēriks, protams, nopriecājās (es vēl nodomāju – nez kāpēc, jo es taču viņam atņēmu viņa laiku). Sākām trešdienās tikties viņa mājās. Jautājumu bija daudz. Visus viņa skaidrojumus sākumā uzņēmu kā viņa viedokļa “bīdīšanu”. Redzēju, ka Viņš labi pazīst Bībeli, bet arī citi gudri vīri noteikti Bībeli zina ne sliktāk par viņu. Atceros, tajā laikā lasīju ļoti daudz garīgo literatūru no dažādiem avotiem. Bet nez kāpēc frāze “tā rakstīts Bībelē” man kļuva par noteicošo. Nevaru paskaidrot, kādēļ, bet, lasot dažādas grāmatas, vienmēr pieķēru sevi domājam – bet vai tā ir rakstīts Bībelē? Man tā arī nezidevās “pieķert” Ēriku. Visas viņa atbildes beigās iekļāvās skaistā, saprotamā un, galvenais, saprātīgā sistēmā. Tajā nebija diktāta, apmāna vai kaut kā noklusēšanas, kādu es redzēju savas sievas kontaktos ar “citu saprātu”. Pagāja gads kopš sievas kristībām, un arī es nolēmu, ka ir pareizi un nepieciešams kristīties. Caur savas sievas piedzīvojumiem un vēlāk paša meklējumiem es ieraudzīju Dieva mīlestību, kura izpaudās apkārtējo ļaužu pacietībā un mīlestībā pret mani.

1991. gada 23. februāris kļuva par manas garīgās dzimšanas dienu. Man gribējās dalīties ar to, ko biju uzzinājis. Staigāšana pa mājām ar grāmatām, braucieni uz Latgali, piedalīšanās evaņģēlizācijā – tā man kļuva par ikdienu.

Arī šodien manā sirdī nekas nav mainījies – tāpat gribas runāt par Kristus mīlestību. Ir izauguši bērni, un mani priecē, ka arī viņi savu dzīvi tagad veido kopā ar Dievu.

Citu konfesiju ziņas

Lūgšanu grāmatas karavījiem

Rīgas un visas Latvijas Metropolīts Aleksandrs, tiekoties ar Latvijas Nacionālo Bruņoto spēku kapelānu kapteini Dāvidu Šternu, uzdāvinājis Latvijas armijas karavīriem 100 lūgšanu

grāmatas latviešu valodā.

Sarunas laikā Metropolīts Aleksandrs Latvijas Pareizticīgās baznīcas ticīgo vārdā sveica Latvijas karavīrus valsts svētkos – Latvijas Republikas proklamēšanas 93. gadadienā. “Latvijas Pareizticīgā baznīca ik dienas katrā Latvijas dievnamā, kur notiek dievkalpojums, savās lūgšanās piemin un lūdzas par Latvijas valsti, tās valdību un tās aizstāvjiem – mūsu valsts bruņotajiem spēkiem, un par visu Latvijas tautu,” uzsvēra Metropolīts Aleksandrs, novēlot visiem Dieva svētību un aizsardzību ikvienā kalpošanas vietā, labu veselību, izturību un pacietību pildot uzticētos pienākumus. Pieminētās lūgšanu grāmatas latviešu valodā nesēn klajā laida Latvijas Pareizticīgās baznīcas Sinode.

Liberalizācija turpinās

Dānijā homoseksuāliem pāriem drīz būs iespējams reģistrēt savu laulību valsts evaņģēliski luteriskajā baznīcā, paziņojusi Dzimumu līdztiesības un baznīcu lietu ministrija.

“Dānijas valdība ir nolēmusi, ka viendzimuma pāriem jāatļauj precēties baznīcā uz vienlīdzīgiem nosacījumiem kā heteroseksuāliem pāriem,” teikts ministrijas paziņojumā. Drīzumā ministrija gatavojas iesniegt likumprojektu parlamentam šajā jautājumā.

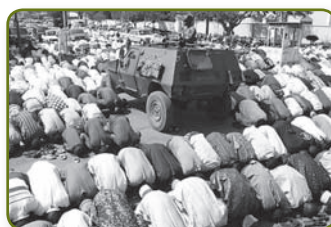
“Mēs ceram nosvinēt pirmo laulību jau nākamajā vasarā,” aģentūrai AFP paziņoja kāda protestantu baznīcas oficiālā laikraksta žurnāliste, kura pieļāva, ka balsojums parlamentā un likuma ieviešana varētu prasīt aptuveni sešus mēnešus.

“Visiem evaņģēliski luteriskās baznīcas biedriem Dānijā jābūt iespējai precēties baznīcā, neskatoties uz viņu seksuālo orientāciju,” teikts ministrijas paziņojumā.

1989. gada 1. oktobrī Dānija kļuva par pirmo valsti pasaulē, kura atļāva viendzimuma pāriem dibināt civilās savienības, kas faktiski devušas homoseksuāliem pāriem tādas pašas tiesības kā heteroseksuāliem pāriem, izņemot tiesības uz reliģisku kāzu ceremoniju. Kopš 1997. gada baznīca Dānijā piedāvā baznīcas svētību šīm savienībām, bet ne kāzu ceremoniju, un baznīcu grāmatās viņi kā laulāti pāri netiek reģistrēti.

Tiesa, jaunā iecere paredz, ka katram mācītājiem būs individuālas tiesības izvēlēties, vai laulāt homoseksuālus pārus vai ne, intervijā AFP norādīja baznīcas laikraksta žurnāliste.

Ticīgie sakaujas

Sadursmēs starp musulmaņiem un kristiešiem Nigērijas vidienē nogalināti 12 cilvēki un nodarīti “milzīgi” postījumi, ziņo amatpersonas.

Kapteinis Čārlzs Ekeoča pavēstīja, ka armija pēc

sadursmēm Plato štatā Barkinladi apkārtnē noteikusi 24 stundu komandantstundu. “Zaudētas dzīvības, nodedzinātas ēkas,” sacīja armijas pārstāvis, piebilstot, ka, lai gan sīkākās ziņas pagaidām nav pieejamas, “zaudējumi ir milzīgi”.

Savukārt Plato štata gubernatora pārstāvis vēlāk pavēstīja, ka sadursmēs, kas sākās vakarā un turpinājās arī nākamajā dienā, nogalināti 12 cilvēki.

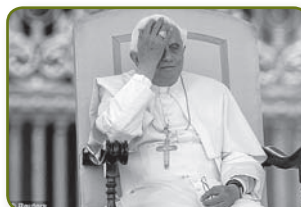
Šķiet, ka sadursmes izraisījuši atriebības akti par iepriekšējās nedēļas nogalē notikušajiem vardarbīgajiem incidentiem. Lai gan sākotnēji šķita, ka neilgi pēc pusnakts sadursmes izdevies apslāpēt, vēlāk apkārtnes jaunieši sāka ceļu blokādi, un spriedze atkal tika uzkurināta.

Kāds vietējais iedzīvotājs, kas nevēlējās atklāt savu vārdu, pastāstīja, ka nodedzinātas arī vairākas baznīcas un islāma skola.

Štata informācijas ministrs Abrahāms Jildžaps pavēstīja, ka aizturētas vairāk nekā 60 personas. Viņš piebilda, ka šobrīd situācija tiek kontrolēta.

Plato štats atrodas tā dēvētajā Nigērijas vidusjoslā, kas nodala galvenokārt musulmaņu apdzīvoto valsts ziemeļu daļu no dienvidiem, kur dominē kristieši.

Vatikāns nogludina pārpratumus

Vatikāns ceturtdien sarīkoja nepieredzētu konferenci, kurā piedalījās vēsturnieki un pazīstami žurnālisti un kuras mērķis bija noskaidrot “pārpratumus”, kas radušies sešos pāvesta Benedikta XVI pontifikāta gados.

Konference “Pārpratumi – Vatikāns un mediji” sarīkota pēc Svētā krēsla pusoficiālā laikraksta “Osservatore Romano” izdevēja Džovani Marijas Viāna iniciatīvas. Atklātos Benedikta pontifikāta vērtējumus uzklauzīja virkne Romas katoļu baznīcas augstāko amatpersonu, tostarp Vatikāna Kultūras padomes prezidents kardināls Džanfranko Ravazi, kurš vadīja konferenci.

Runātāji pievērsās vairākām nepatīkamām epizodēm, sākot ar Benedikta 2006. gada runu, kurā viņš islāmu pielīdzināja vardarbībai, un beidzot ar holokausta noliegšanā apsūdzētā britu bīskapa Ričarda Viljamsona ekskomunikācijas atcelšanu 2009. gadā.

Pārrunāta tika arī pāvesta loma katoļu priesteru pedofilu izsauktajā skandālā, kas pēdējo gadu laikā satricinājis baznīcu, un Benedikta attieksme pret kontracepciju.

IZNĀKUSI JAUNA GRĀMATA

Pazīstamā adventistu mācītāja un evaņģēlista Dvaita Nelsona 2011. gadā sarakstītā grāmata "Izredzētie" veidota kā garīgi lasījumi katrai dienai. Grāmata rakstīta modernā valodā un sniegs lasītājam iedrošinājumu ikdienā. Katra lasījuma beigās atrodamas Bībeles lasīšanas plāna rakstvietas. Tām sekojot, gada laikā būs izlasīta visa Bībele!

“Šī jaunā grāmata nav aicinājums uz steidzīgu rīta svētbrīža pauzi, bet drīzāk mudinājums doties dziļāk sadraudzībā ar Dievu, kurš tevi aicina. Ja tu ik dienas īstenoši dzīvē to, par ko tajā runāts, tu vairs nekad nebūsi tas, kas biji līdz šim.”

(Dvaita Nelsons)